

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Zprávy z okolí • Novinky ze spolků a ze školy
Energie tance • Ze života bankéře Jiřího Stoklasy
Historie • Kulturní přehled • Sport • Děti a prázdniny

NABÍDKA NEMOVITOSTÍ

k prodeji rodinný dům v Dobřichovicích se dvěma samostatnými mezonetovými byty
ve fázi právě zahajované výstavby; aktuální možnost klientských změn
na přání budoucích vlastníků

k prodeji i k pronájmu právě dokončené moderní nízkoenergetické řadové domy
na Zbraslavi v Hostošově ulici

DOB-Invest a.s.:

Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice, www.dob-invest.cz, dob-invest@dob-invest.cz
Tel.: 257 712 630, 222 331 350, 606 620 920

SIMPLY CLEVER

ŠKODA

Championi opět bodují

ŠKODA Fabia Champion
již od 200 900 Kč a ŠKODA
Roomster Champion
od 244 900 Kč

Přidejte se k championům
a zažijte pocit vítězství. Dynamický
turbomotor, jedinečná cena, extra
výbava, a navíc **bonus až**
20 000 Kč pro věrné zákazníky
udělá championa i z Vás. Bližší
informace u Vašeho obchodníka
ŠKODA. Využijte také výhodný úvěr
ŠKODA Finance od ŠkoFINu.

Váš autorizovaný prodejce vozů ŠKODA:

FEMAT, spol. s r.o.

Výpadev 2313
153 00 Praha 5 - Radotín
www.femat.cz

Tel.: 800 400 104
Tel.: 242 406 320

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

**nabízí využití renovovaných prostor bývalého statku
– KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU –**

Možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí.

Pronájem sálu Dr. Fürsta:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200 Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250 Kč/hod.
pronájem piana	50 Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50 Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50 Kč/hod.

provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích - individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice

Ing. Magda Havlíková

tel. 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

STAVEBNÍ MATERIÁLY
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000, 257 710 141 **FAX 257 710 143**

dobrichovice@stavebniprodej.cz
www.stavebniprodej.cz

Pavel Hokr a Středisko volného času Všenory

VÝUKA NA HUDEBNÍ NÁSTROJ

• klavír • kytařa (elektrická i akustická) • flétna a další

- učíme se hrát pro vlastní potěšení
- koncertujeme 3x ročně
- hrajeme písničky, které si vybíráte
- žádné stupnice, žádné etudy
- první 2 hodiny výuky nezávazné
- můžeme docházet k Vám domů

Hrajeme např.: Skákal pes, Není nutno, Když jde malý bobr spát, Severní vítr, My Heart Will Go On, Hříšná těla křídla motýlí, Čím to je, Spomal', Mamma Mia, Voda čo ma drží nad vodou, Měls mě vůbec rád,

Listen To Your Heart, Falling Slowly, Příbeh nekončí, Holubí dům, Knockin' On Heaven's Door, Dívám se dívám

Místa výuky: Dobřichovice, Černošice, Řevnice, Lety, Všenory, Zbraslav, Velká Chuchle, Radošín, Rudná, Hostivice a další obce v okolí Prahy

Informace a přihlašování:
e-mail: info@pavelhokr.cz
tel.: 608 745 262 (Jarka Reiserová)
www.pavelhokr.cz

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce v DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU

časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník	* A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč Celoroční inzerce 11 200 Kč (4x 2 800 Kč)	* A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32 000 Kč (4x 8 000 Kč)
	* A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč Celoroční inzerce 6 800 Kč (4x 1 700 Kč)	Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
	* A5 (třetí strana obálky + PR články) 5 000 Kč Celoroční inzerce 16 000 Kč (4x 4 000 Kč)	Formáty menší než A6 budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny. Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš tel: 227 031 097, mob. 605 179 192, e-mail: gabeva@volny.cz

NÁPLAVA

Jean Jacques Rousseau v *Myšlenkách samotářského chodce* píše, že „při pohledu na vodu se ve mně někdy vynořila úvaha o nestabilitě tohoto světa, jež ale vzápětí mizela pod dojmem stability neustálého pohybu věcí, který právě ta voda představovala ...“ – ta slova mně dost často přicházejí na mysl, když se také jako „promeneur solitaire“ toutlám líným krokem kolem Berounky, a pozoruji psy (které on pozorovat mohl) a cyklisty, které on pozorovat nemohl.

Jsem v Dobřichovicích náplava, byť specifická, protože sem jsem už třiatřicet let jezdil, tchán míval na pravém břehu Berounky u hájovny letní dům, něco, čemu Němci říkají „Sommerfrische“. Byl to půvabný, stylový, nepříliš (kvůli nedostatku peněz, ale i materiálu) opravovaný dům, jež byl tchán asi třetím majitelem. Po zahradě jezdil vlak (přeháním, dva metry za plotem), ale na to jsme si rychle zvykli. Vskutku se na vlak zvyká snáze než na tramvaje... Zajímavé.

Hůře si kdysi tchán zvykal na dvě nájemnické rodiny, jež tam v padesátých letech nasadily úřady, ač tam byla voda jen ze studně a záchod v budce. Teď v Dobřichovicích bydlím. Respektive žiji.

Když se mě přátelé ptají, jak se v Dobřichovicích cítím, odpovídám po pravdě, že tu mám pořád lázeňský pocit.

To není bonmot; město na obou březích řeky má takovou trochu lázeňskou atmosféru, je živé, ale není hektické, zámek s kostelem tvoří přirozené duchovní a kulturní centrum, včetně výtečné restaurace, již nám Hospodin zachoval.

Když už jsem u podobných zařízení, někteří moji kamarádi závistivě nazývají ulici 5. května „dobřichovickou Stodolní“ – inu, je tu La Fontana, dále VB, Kokos, Café Bím (tím malíř doplnil přesně ten sortiment o kavárnu, o místo k posezení a pokecání), delikatesy, pizzerie, francouzská minivínárnička Matey...

Je tu všechno, lékárna, lékaři, optika, kovář... Uvidíme, jak bude vypadat to obchodní centrum v Palackého ulici – zrodí-li se. Na druhém břehu nestor Calda, Lucern, dobrá hospoda u nádraží ...

Mám několik dejme tomu urbanistických snů: že někdo vyhodí do povětří kabřincem polepenou budovu Jednoty a na jejím místě vznikne náměstí s kašnou a altánem pro koncerty ... Ale vždycky se zadržím a napomenu se: příliš mnoho dokonalosti je také příliš, jak říkala moje prababička.

Prudší voda vymílá někdy břehy, a pokud tam správa povodí nesází stromy a řečiště nebrání, podemele je – to abych se vrátil k Rousseauově úvaze. Dobřichovice mají v tomto okamžiku ještě stále téměř ideální velikost, kterou pro mě znamená možnost je pěšky obejít.

Doufám, že se konšelé uvarují podobné chyby jako v městech sousedních a nedovolí obci se rozplácnout do nepřehledného mlha všelijakých hnízd; to platí i o výšce. Dovedu si představit, že je tam mnoho svodů. Ďábel, jak praví známé úsloví, spočívá v detailu a v rozměru. Ráno jsem zahlédl volavku.

Alex Koenigsmark

SLOVO O ŘECKU ...

nebo o fotbale? :-)

Vážení čtenáři, tak už se nám léto rychleji, než bychom si asi přáli, kloní ku podzimu. Tohle léto bylo po výtce sportovní. Užili jsme si magii dlouhých etap Tour de France, davové fotbalové eurošílenství, půvabnou a člověčí londýnskou olympiádu. Z báječných dovolených už nám zbývají jen fotky a videa či vzpomínky. Už zase navyšujeme HDP a leštíme škamny tříd. Doufáme však, že jste prožili klidné a pohodové léto a nasáli do zimy dostatek životodárného sluníčka. A že ho letos bylo, že ..., dokonce rekord u nás naměřili a zase nás byly plné noviny ...

Tak teď k tomu podzimu: vyhlídky do něho jsou docela úsměvné. Chystá se na nás totiž další povedená taškařice. Volby jí říkají. To je od slova volit. Mít možnost volby. Tož tak ...

Je to již nějaký týden, přesně 18. 6, tedy v době oné fotbalové euroeuforie, co server iDnes přinesl rozhovor s vysoce postaveným politikem, vlastně tím nejvyšším postaveným politikem, který je svatosvatě přesvědčen, že rozumí skoro všemu, od klimatologie po architekturu národních knihoven. Zeptali se ho tehdy na právě aktuální volby v Řecku, ale, nastojte, ono to bylo zrovna po zápase našich s Polskem na Euru (k němuž vyvolený muž také samozřejmě nemohl nepřinést pár zcela zásadních postřehů a vyjádření) a on pravil památnou větu: „*Když se řekne Řecko, vybaví se mi spíš sobotní fotbal než volby, protože tam skutečně o něco šlo, zatímco ve volbách o tolik nejde.*“ (http://zpravy.idnes.cz/experti-nezminili-kadlecovu-hlavicku-klausa-to-sokovalo-pzg/-domaci.aspx?c=A120618_1793406_domaci_jpl)

A mně ta věta začala vrtat v hlavě. A hned otázky. Nejsou to náhodou ona pověstná zlatá slova? Neví on něco víc, než víme my? Vždyť je ostatně už léta v „branži“, vždyť i ruku k tvorbě pravidel přiložil ... Není to tedy vážně tak, že ve

volbách, a zejména u nás, opravdu zase o tolik nejde? Vládnou fakt ti, kteří projdou oním rituálem kandidátek a hlasování? Nebo tu u nás, v ČEZké republice, vládnou úplně jiní výtečníci? A není pak vlastně a v podstatě jedno, jaké t.zv. strany, či jaké dokonce jejich jednotlivé party, vyjdou t.zv. vítězně z litého volebního boje? To by ale pak, hrome, znamenalo, že by ti výtečníci mohli mít kamarády všude, že by to měli posichrované tak, aby se dlouho a umně tkaná pavučinka moc nepotrhlala? Joj, to byly ale myšlenky, to Vám tedy řeknu ... Nezní to moc optimisticky, že? Ale na druhé zase straně: ono to by pak také znamenalo, že bychom si za to mohli tak trochu i my sami ... Nebo ...? Tož tedy volby ... Eh ... Jak že to říkal žel již zesnulý statečný muž, armádní generál Tomáš Sedláček? Nebudme lhostejní ..., tak to říkal, že? Pamatuju si to dobře? ...

Máme tu tedy ten podzim. A s ním také podzimní Kukátko. Zase je trochu jiné, jako už bylo Kukátko letní. Přinášíme Vám, vážení čtenáři, několik zajímavých vzpomínek a historických materiálů, malé okénko do života okolních obcí, 2 zajímavé rozhovory a také zprávy ze života spolků i zprávy z kultury a ze sportu, v nichž najdete tentokrát zprávu, jež je opravdovou perlou. Zkusili jsme navíc přidat fotopříběh o tom, jak trávily děti prázdniny. V tomto čísle nenaleznete rubriku Osobnosti. Ale vlastně naleznete. Rozhovor s ředitelem školy p. B. Stejskalem spadá totiž v podstatě do dvou rubrik, do rubriky o školách i do oné zmíněné rubriky o osobnostech. Nechat jsme jej samozřejmě mohli jen v jedné a zvolili jsme přece jen kvůli tématu rubriku Školy. Každopádně je ale dlouholetý úspěšný ředitel naší školy přesně tou osobností, která si za-

slouží náležitou pozornost a velmi si vážíme toho, že s námi otevřeně hovořil o všem, co momentálně naplňuje jeho život.

Přejeme Vám klidné počtení nad podzimním Kukátkem. A kdybyste i Vy sami chtěli k právě předloženým tématům cokoli dodat, napište, pošlete.

J. Matl

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme. Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je již jen na naši novou e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, abyste svůj text nijak speciálně neformátovali, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova *kurs* a *diskuse* se s. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

P. S.: V letním Kukátku jsou v článku „Jana Neubertová“ dvě nepřesnosti. Na straně 30 na 9. řádce zdola by mělo být „provdaná Jezberová“ místo „provdaná Tauberová“. Na řádcích 14 a 21 je nepřesně „Nová scéna“ místo „Malá scéna“.

Vaše redakce

Podzimní zastavení	5
Slovo redakce	6
Aktuality	8
Z našeho života	10
Spolky	13
O zdraví	17
Školy	21
Z historie	24
Kultura	29
Sport	36
Rozhovor	42
Fotoseriál	47

Dobřichovické Kukátko

Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574.

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640.

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová.

Grafické zpracování: Žůrkovi studio (studio.zurkovi.com)

Tisk: Ofsetová tiskárna SWL

Středohorská 549, 104 00 Praha 10 – Uhřetěves

Uzávěrka tohoto čísla 15. 8. 2012. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 11. 2012. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:

Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)

Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: Martin Frouz

OZNÁMENÍ O REZIGNACI

na zastupitelský mandát

Vážení občané města Dobřichovice, na podzim 2010 jste mne zvolili zastupitelem Dobřichovic. Potřetí za sebou, stejně jako v letech 2002 a 2006. Obdržel jsem 591 vašich hlasů. Bylo to nejvíce ze všech tří voleb, kterými jsem prošel. Vaší podpory jsem si vždy vážil a byla pro mne zavazující. Zastupitelský mandát jsem se celých deset let snažil vykonávat tak, abych byl prospěšný a nápomocný pozitivnímu vývoji Dobřichovic. Těch Dobřichovic, do kterých jsem se v roce 2000 přistěhoval a které se mně i mé rodině staly domovem. Na podzim 2010 ovšem došlo v mém životě k významné změně. Začal jsem pracovat na Slovensku. Zpočátku jsem se domníval, že činnost na Slovensku a zastupitelský mandát v Dobřichovicích půjdou časově skloubit, i jsem se o to snažil. Fakticky jsem se však dostával do Dobřichovic

stále řidčeji a za poslední více než rok jsem se nedokázal zúčastnit ani jednoho jednání zastupitelstva. Dobřichovice jsou krásným místem pro život. K úspěšnému rozvoji potřebují aktivní občany i zastupitele. Nebyl jsem schopen dostát povinností zastupitele tak, jak je třeba a jak jsem se snažil v předchozích obdobích. Rozhodl jsem se proto k 30. červenci na tento post rezignovat a umožnit tak posílit zastupitelstvo novým aktivním členem.

Vážení spoluobčané, velmi si vážím mandátu, který jsem od vás ve volbách opakovaně získával. Snažil jsem se jej po celou dobu naplňovat dle svých možností a schopností. Bylo mi ctí spolupodílet se na rozvoji Dobřichovic a již teď se těším, až se s rodinou do Dobřichovic zase natrvalo vrátíme.

Vladimír Bezděk

LETY

už dávno nejsou malou vesničkou

Už jen malebná náves s kapličkou připomíná zemědělský původ Letů. Dnešní Lety se nacházejí na obou březích Berounky. Doširoka se roztahují po kopcích nad řekou, za posledních dvacet let se počet jejich obyvatel zdvojnásobil. Přibyly kilometry ulic, silnic a cest, vodovodů, kanalizací i desítky lamp veřejného osvětlení.

Růst obce nebyl pozvolný. Začal kolem roku 1998. Také nový územní plán z roku 2001 podpořil rozsáhlou výstavbu rodinných domů na polích kolem původního jádra obce. Další

skokový přírůstek obyvatel znamenala realizace výstavby 71 bytů v ulici Karlštejnské. Během let 2008 – 2011 se do Letů přihlásilo 300 nových obyvatel. Více rezidentů, tedy těch, kdo se do obce trvale přihlásili, znamenalo samozřejmě pro obecní rozpočet navýšení daňových příjmů.

Nicméně i každý obyvatel má potřeby, které by mu obec měla poskytnout. Jedná se především o zajištění školní docházky (za posledních pět let se v obci narodilo ročně přes 20 dětí), vytvoření potřebné infrastruktury ve formě kanalizace hlavně v pravobřežní části Letů, stavba bezpečných cest a chodníků, kde nejpalčivější problém existuje kolem hlavních silnic v Karlštejnské a Pražské ulici.

Smluvní dojednání možnosti školní docházky a zacílení na postupné opravy komunikací s chodníky, které v obci nejsou, jsou úkoly, které nové zastupitelstvo, zvolené ve volbách 14. července 2012, má před sebou.

Lety disponují ročním rozpočtem necelých 13 mil. korun. S takto omezenými finančními prostředky je třeba rozvážně hospodařit a zároveň pro větší investiční akce využívat v co nejvyšší míře možností daných vyplácením dotačních titulů, grantů a jiných zdrojů subjektů ČR či EU.

Školství

Lety patří mezi obce, které zřizují mateřskou školu, ale nemají vlastní základní školu, ačkoli nárůst dětí za poslední léta dokáže zaplnit dobřichovickou ZŠ z jedné pětiny a další tři desítky dětí jsou žáky ZŠ Řevnice. Stále neexistují smlouvy o školské spádovosti letovských žáků k některé ze základních škol v okolí. Tím obec nesplňuje zákonnou povinnost zajistit povinnou školní docházku svým žákům. Okolní obce, jako zřizovatelé základních škol, však samy vydávají na provoz školských zařízení nemalé prostředky. Proto jejich logickým poža-

davkem je, abychom se v případě dohody o rozšíření školské spádovosti i na území Letů na těchto investičních nákladech také podíleli.

Nyní je obec zcela reálně postavena do situace, že v průběhu školního roku 2013/2014 nepokryjí existující kapacity základních škol v Dobřichovicích ani Řevnicích poptávku po místech v nich, takže Lety už nyní řeší, kam své prvňáky pro tento konkrétní rok umístí.

Komunikace a chodníky

V obci velmi chybí chodníky hlavně kolem frekventované ulice Karlštejnské. Tato silnice zároveň odděluje lokalitu bytových domů, kde žije mnoho mladých lidí, od ostatní obce; a vidět maminku s kočárkem a dítětem za ruku, jak se snaží dostat do středu obce po silnici, kde je tak hustý provoz, mi nahání husí kůže.

S tímto tématem je spojeno i téma ostatních komunikací, které leží na soukromých pozemcích, a tím se značně ztěžuje možnost získání jakýchkoli dotací na jejich zřízení či rekonstrukce. Nové zastupitelstvo si dalo za cíl postupně řešit majetkové vztahy související s komunikacemi tak, abychom je mohli převést do majetku obce, a tím byla otevřena možnost čerpat případné dotace na zřízení chodníků a opravu cest. Některá místa uvnitř obce si zaslouží zřízení obytných zón, které navíc napomohou ke zklidnění dopravy.

V souvislosti s komunikacemi je třeba řešit jejich bezpečnost. Rychlost projíždějících automobilů kolem bytových domů v ulici Karlštejnské podle provedeného průzkumu z 80 % přesahuje povolenou rychlost 50 km/h. Dopravní situace v tomto úseku není bezpečná i vzhledem k umístění přechodu pro chodce těsně za zatáčkou. Tento nebezpečný přechod je ale jedinou spojnici pěších s centrem obce. Pro zklidnění dopravy při vjezdu do obce v tomto úseku chce

nové zastupitelstvo najít finance pro na-
instalování semaforu na snížení rychlosti,
spojeným s radarem tak, aby při překročení
rychlosti při vjezdu do obce se na semafo-
ru u přechodu pro chodce rozsvítila červe-
ná. Zařízení tak zásadně zvýší bezpečnost
chodců a vychová řidiče tak, aby zpomalili
svou rychlost max. na 50 km/hod.

Územní plán obce

Územní plán obce je mocným nástrojem
k tomu, abychom mohli regulovat velikost
území určené pro zastavění a tím ovlivni-
množství obyvatel v obci.

Podle současného vedení by obec nejprve
měla zajistit potřeby stávajících obyvatel a te-
prve poté, kdy zvaží, že má dostatek prostřed-
ků a sil zajistit své povinnosti pro více lidí,
kteří se přistěhují do svých nově vystavěných
obydlí, povolit rozšíření zastavitelných území.
Při tvorbě nového územního plánu má nové
zastupitelstvo za cíl zaměřit se na formu-

lování takového regulačního plánu, který
by zaručil navýšení počtu obyvatel obce až
poté, co budou zajištěny potřeby obyvatel
současných (podmínky zastavitelnosti úze-
mí po intenzifikaci čistíčky odpadních vod,
opravy komunikací, příspěvky na technic-
kou infrastrukturu v obci a investiční náklady
na provoz MŠ a ZŠ apod.).

Snahou nového vedení obce je zachovat
její venkovský styl v dobrém smyslu slova
– s nedotčenou přírodou kolem a zelenými
plochami v obci, stavby respektující tento
charakter a konzervativní přístup k rozši-
řování průmyslové zóny. Také tradiční se-
tkávání obyvatel, sousedů na kulturních
a sportovních akcích pořádanými jak obcí,
tak spolky, formuje takovou atmosféru,
abychom mohli obec stmelovat a vytvářet
podmínky dobrých sousedských vztahů,
zkrátka takové, které chceme mít doma.

Barbora Tesařová (od 13. 8. 2012 nová starost-
ka obce Lety - pozn. red.)

JAK JSME CHODILI do gymnázia

Pokud jde o mne, tak jsem do žádného
gymnázia nechodil, ale dojiždě!; chůzi jsem
používal, až když jsem přijel na smíchovské
nádraží a pěšky si to namířil ke křižovatce
U anděla, za níž pár set metrů sídlilo slovut-
né gymnázium, toho času Vančurovo. Do-
jížděl jsem kromě nedělí, státem uznaných
svátků a prázdnin každý den od září roku
1950, kdy jsem se stal žákem třídy první A;
bylo mi tehdy patnáct let.

„Slasti a strasti“ gymnaziálního studia jsem
však okusil už dříve, neboť od školního roku
1946 – 47 jsem chodil do reálného gymná-
zia U Santošky, kde jsem „vydržel“ pouhé

dva roky, neboť v důsledku školské refor-
my, která zavedla jednotnou školu a zru-
šila osmiletá gymnázia, jsem byl v červnu
1948 „navrácen“ do Dobřichovic. Teprve po
úspěšném absolvování osmého a devátého
ročníku jsem se vrátil, ale nikoli na Santoš-
ku, protože tu mezitím zrušili, ale na výše
zmíněné gymnázium Vančurovo, kde jsem
se s některými spolužáky ze Santošky znovu
setkal. Tato školská reforma byla sice první,
která mě postihla, ale zdaleka ne poslední:
ještě před maturitou nám zkrátali čtyřleté
gymnázium na tříleté, zavedli jedenáctiletky,
po jejich zrušení zřídili základní školy, místo

dřívějších gymnázií vznikly střední všeobec-
ně vzdělávací školy (SVVŠ), z nichž pak poz-
ději opět byla čtyřletá gymnázia. Všechny
tyto reformy jsem jako student nebo jako
středoškolský učitel zažil na vlastní kůži
a tyto řádky dokazují, že jsem je tehdy pře-
žil; neznámá to ovšem, že „úspěšné“ re-
formy nepokračují dodnes. Při této příleži-
tosti si dovoluji ocitovat K. P. Liessmanna,
který v knížce „Teorie nevzdělanosti“ (nakl.
ACADEMIA, Praha, 2008) o stálé nutnos-
ti reformy píše: „*Bud' jsme právě pod tlakem
nutných reform, a tudíž je musíme rychle
uskutečnit, nebo máme právě nějakou nutnou
reformu za sebou, a jejím výsledkem není nic
jiného, než že na ni musí navázat další nutná
reforma. ... Někaká reforma je vždy nutná, pro-
tože reformy jsou nutné vždy.*“

V září 1950 se nás v první A sešlo něco
málo přes třicet, kolem patnácti děvčat
(nejvíce se mi líbila Dáša Horová a Radka
Čapková) a zhruba stejný počet hochů, vět-
šinou ze Smíchova a z Košíř, ale byli mezi
námi i přespolní – z Radotína, Chuchle,
Zbraslavi, Rudné, Řeporyj, Všenor, Řevnic
a já z Dobřichovic. Nevím to jistě, ale všich-
ni jsme aspoň formálně byli v ČSM (Česko-
slovenský svaz mládeže), protože bez toho
byste se v padesátých letech na gymnázi-
um nedostali. Sebekriticky přiznávám, že
od druhého ročníku jsem byl předsedou
svazácké organizace, ale vždycky jsem se
snažil, abych zůstal normální; doufám, že
se mi to povedlo. Měl bych také uvést, že
předsedou třídní samosprávy (nebo jak se
tomu říkalo) byl po celou dobu studia námi
všemi uznávaný Pepula Veverka.

Z kantorů si vzpomínám na přísného, ale
spravedlivého profesora Bradáče, který
nás měl v prvním ročníku na češtinu, a na
skvělého angličtináře, profesora Machače,
kterého od druhého ročníku vystřídala ne-
jmenovaná profesorka, která už tak skvělá
nebyla. Naši třídní profesorkou v prvních
dvou ročnících byla Adolfína Náprstková,

Učitel národů krátce poté, co se dověděl
o nové školské reformě.

která učila zeměpis a občanskou nauku;
ve třetím ročníku byla ve funkci třídní vy-
střídána češtinářkou Olgou Bramborovou,
která nás dovedla k maturitě. Do tajů rus-
kého jazyka jsme byli zasvěcováni poněkud
plachým a tichým profesorem Janečkem,
který byl pravým opakem svého suverénní-
ho kolegy Novotného, známého široko da-
leko jako Galava. Matematické vědy nám
přednášel (obvykle v bílém plášti) profesor
Kúst, který úžas studentů nad překvapí-
vým výsledkem obvykle mírnil slovy: „Moc
se nedivte nebo z vás bude divoch!“; jiným
zástupcem těchto nauk, který u nás občas
suploval a některé z nás měl na nepovinnou
deskriptivní geometrii, byl mírně roztržitý
profesor Zdráhal, z něhož „matematické
nadšení“ vyzařovalo v každé denní (a pat-
ně i noční) době. S fyzikou nás seznamoval
profesor Tesař, jehož výklad býval sice zají-
mavý, ale někdy málo srozumitelný.

Když jsem na konci druhého ročníku zjistil,
že ve třetím budeme mít filozofii, domníval
jsem se, že nám něco řeknou o Platóno-

vi, Sokratovi, Aristotelovi a dalších starověkých myslitelích, ale místo toho jsme probírali psychologii. S tím bych se docela smířil, ale způsob, kterým jsme se dovídali o tom, co je to počitek, vjem, podmíněný a nepodmíněný reflex, první a druhá signální soustava atd. byl naprosto nezáživný, protože pan profesor tehdy nic nevykládal a místo toho nám celou hodinu diktoval do sešitu a my psali a psali a psali. Mám také v paměti hodiny přírodopisu ve třetím ročníku, na kterýžto předmět jsme dostali „obávaného“ profesora, kterému se přezdívalo Šedý vlk. V jeho hodinách jsme se neodvážili ani špitnout, takže ti-cho, které v nich panovalo, bylo téměř absolutní; nicméně však nebyly nezajímavé, i když si z nich pamatuji pouze to, že zmije rodí živá mláďata a že jsou plži, mlži a hlavonožci. Na latinu jsme v prvním ročníku měli profesorku Štáchovou a v dalších dvou profesora Quitta – doufám, že jsem jeho jméno příliš nezkomolil. Vzpomínám si, že jsme jednou v únoru nebo v lednu dostali za úkol během uhelných prázdnin přeložit úryvek, resp. scénu z nějakého díla starověkého klasika (nevím už kterého), v níž se popisuje smrt Láokoonta, věštce, který varoval Trójany před Istivými Achájci. Tuto dramatickou událost jsem navzdory svému lopotnému překládání téměř viděl a prožíval – z moře se vynoří dva hadi, omotají se kolem Láokoonta a jeho synů a zardousí je.

Na závěr neúplného výčtu našich kantorů ještě zbývá zmínit se o profesoru Klikovi, kterého jsme měli v prvním ročníku na dějepis. Byl to starší, bělovlasý pán, který mi kromě svých zajímavých výkladů utkvěl v paměti i tím, že při debatě, kterou jsme měli v jeho hodině po celoškolské návštěvě sovětského velkofilmu „Pád Berlína“, si dovolil prohlásit, že postava britského premiéra, která v tomto filmu vystupuje, je Churchillovou karikaturou.

Je jasné, že kromě vyučování jsme „byli podrobováni“ i jiným akcím, mezi něž pravidelně patřila chmelová brigáda na konci prázdnin a na začátku školního roku. Jednou jsme také byli na několikadenní zemědělské brigádě (sklizeň brambor?) v Podbořanech a vzpomínám si, že jeden týden jsme sázeli stromky v Harrachově. Součástí našich „dobrovolných“ povinností byla rovněž účast v prvomájovém průvodu, na listopadových oslavách Velké říjnové socialistické revoluce a na vítání státníků spřátelených zemí.

Čas rychle ubíhal, každým dnem jsme byli dospělejší a na „radostný“ život, který nám slibovali, připravenější. Když se nám však podařilo zdolat veškerá úskalí prvních dvou let, vypukla opět školská reforma a my se v polovině třetího ročníku dozvěděli, že do čtvrtého už chodit nebudeme, že místo něho budeme mít náhradní kurs, do něhož budeme chodit o prázdninách (!), a že někdy koncem srpna budeme maturovat. S tímto faktem jsme se nějak vyrovnali a „díky“ tomu na zadní straně maturitního vysvědčení máme poznámku: *Žák byl připuštěn k závěrečné zkoušce po absolvování kursu zřízeného podle výnosu MŠO ze dne 3. května 1953, č. j.6358/53-A/I/3*. Tím pro nás studium na Vančurově gymnáziu skončilo. Doba, ve které jsme prožívali svá student-ská léta, nebyla jednoduchá – vrcholila studená válka, probíhaly politické procesy (v roce 1950 byla popravena Milada Horáková), na korejském poloostrově se válčilo a na západ od naší hranice kuli zlověstné pikle američtí imperialisté. I když se nás tyto události přímo nedotýkaly, přece jen vzbuzovaly pochybnosti, zda ty světlé zítřky, které nás prý čekají, budou opravdu světlé. Navzdory tomu všemu však na tato léta vzpomínáme rádi – bylo nám sedm-náct, vítr byl stříbrný a jitra zářivá.

HgS

CO SE STALO ve Fabiánku ...

S Fabiánkem jsme toho v uplynulém školním roce stihli opravdu hodně. Berte připomenutí našich akcí i jako pozvánku na další rok, protože se z nich většinou již stala tradice a s radostí je zopakujeme.

Hned zkraje školního roku jsme oslavili Fabiánkovy 2. narozeniny. Oslavu jsme věnovali zvířátkům, tiskli jsme obrázky zvířátek na trička, pozvali jsme paní z ježčí záchranné stanice a divadlo Damm, které nám zahrálo pohádku *o Dásence*. V říjnu se konala podzimní burza dětských věcí, v listopadu jsme uspořádali lampiónový průvod. Tentokrát nám vítr přál a dětem se podařilo ze svíček poskládat dlouhého světýlkového hada. V prosinci se Fabiánek účastnil dětského adventního jarmarku, v lednu jsme pozvali kapelu Myš a Maš, která bavila děti i dospělé na pohádkovém maškarním plese. V březnu jsme pořádali další burzu a také u řeky vítali jaro. Maminky se převlékly za zvířátka a připravily pro děti veselé úkoly – například u datla děti zatloukaly hřebíky, u čápa přecházely bažinu nebo u kačeny nosily kačenkám chleba. Nakonec jsme hodili do řeky Morenu a rozloučili jsme se tak se zimou. Naposledy jste se mohli s Fabiánkem potkat v lese při záchrane skřítkého pokladu. A nebylo to vůbec jednoduché – děti musely nejprve splnit devět úkolů (projít velkou pavučinou, nad svíčkou odhalit obrázek nakreslený tajným inkoustem, poznat nejtěžší předmět nebo složit rozstříhaný obrázek loupežníka), aby získaly devět kousků mapy. Mapka jim pak ukázala, kam loupežníci schovali ukradený poklad.

Kromě těchto víkendových akcí probíhaly ve Fabiánku i pravidelné kroužky pro děti.

V pondělí to byly *Hrátky s batolátky*, které vedla Libuše Stupavská, a kroužek *Jak se dělá*, kde se vystřídaly Kamila Vodičková a Marcela Hopfingerová. V úterý děti vítala Hana Batulková na kroužku *Hrátky a tvoření*. Od listopadu do března jsme každé středeční odpoledne v dobřichovické knihovně trávili nad knížkami při *Čtení dětem*.

RC Fabiánek nabízí i aktivity pro dospělé. Patří mezi ně kursy angličtiny, které vede Kristina Millerová, a kursy počítačů pro seniory, kde se můžete setkat s Hanou Habartovou, Helenou Šarapatkovou a Martinem Malátem. Novinkou v letošním školním roce bylo trénování paměti s Petrou Nedělkovou. V květnu a červnu jste také mohli v parku nebo u řeky potkat skupinku sportujících maminek s kočárky, které si pod vedením Kamily Vodičkové zlepšovaly kondici při „kočárkování“.

O všech našich aktivitách si můžete přečíst na www.rcfabianek.cz, kde najdete i fotogalerii.

Děkujeme všem, kdo nám pomáhali s přípravou programu, i těm, kteří naše akce navštěvují. Vaše spokojenost a pochvala jsou pro nás tím nejlepším povzbuzením pro další práci.

Těšíme se na vás po prázdninách, **22. září** budeme opět **slavit narozeniny**. Podrobnosti o akci brzy najdete na plakátech a na www.rcfabianek.cz, již nyní ale můžeme prozradit, že letošní oslava bude na hudební téma a že si budete moci vyzkoušet hru na koncovku, staroslovanský hudební nástroj. Samozřejmě se opět těšíme na vaše domácí koláče, pro vítěze soutěže připravíme pěknou cenu.

Libuše Stupavská

FABIÁNKOVA NABÍDKA pro seniory

Určitě víte, že Fabiánek připravuje zajímavý program nejen pro děti, ale i pro seniory. V novém školním roce vám nabízíme:

Sebeobrana - kurs bezpečného řešení krizových situací – lekce se budou konat každé úterý počínaje 9. říjnem od 17 do 18.30 hodin v Sále Dr. Fürsta v Dobřichovicích. Cena kursu v rozsahu 10 lekcí je 1200 Kč/os., při současném přihlášení dvojice 1100 Kč/os. **Výuka počítače** - kursy pro začátečníky i pokročilé v rozsahu 10 lekcí za 700 Kč, nebo jako novinka kratší kursy práce s digi-

tální fotografií v rozsahu 5 lekcí za 350 Kč. **Trénování paměti** - s lektorkou Petrou Nedeřkovou se naučíte jednoduché tipy a triky, jak si informace snáze zapamatovat i připomenout, kurs v rozsahu 10 lekcí začne poslední týden v září, pravděpodobně ve čtvrtek odpoledne, cena je 500 Kč. Přihlášky do kursů a informace o všech aktivitách pro seniory poskytneme na čísle 606 652 292 nebo e-mailu rcfabianek@seznam.cz.

Hana Habartová

Z DENÍČKU včelařova

Pokračování série článků o včelách a včelařích, které Vám nabízíme nejen kvůli magii života včel, ale i proto, že na podzim tohoto roku oslaví včelaři z Dobřichovic a okolí (http://dobrichovice-vcely.webnode.cz/) výročí 100 let od založení svého spolku.

V minulých číslech jsme zhruba popsali, co se děje v průběhu včelařského roku v úlech a co k tomu dodávají sami včelaři. Říkali jsme si také, že včelařský rok má jiný běh než ten náš člověčí a kalendářní. Právě v této době ten včelí a včelařský rok končí a včely i včelaři se chystají na další.

Včely to totiž mají zřízené jinak: celý ten cyklus začínají vlastně tím, že se připraví na zimu a od jistého bodu jaksi rozjedou dlouhodobý „program“ zimování, v němž je v podstatě obsažen také „program“ přípravy na jaro, do ně-

hož plynule přecházejí někdy kolem zimního slunovratu. Zimní a letní slunovrat jsou totiž jejich základními milníky ve vnímání času ... Proto také platí, že co jsme do této doby se včelami a ve včelách neudělali, už moc nenapravíme a nedoženeme ...

Co včely v létě dělaly? Inu, stále se snažily donést zásoby na zimu. Měly to ovšem letos těžké. Extrémní počasí z jara se nějak přeneslo i do léta a to včelám moc nevyhovuje. Ony mají rády, když je tak akorát sucho, tak akorát vlhko, přiměřeně teplo a ne moc větrno. No a řekněme si upřímně, že letošní léto moc přiměřené v tomto smyslu nebylo. Většina zdrojů snůšky na jaře díky suchu a vysokým teplotám odkvetla velice rychle a ne vždy z toho včely mohly či dokázaly profitovat. Navíc totálně pomrzly akáty, jindy u nás tak cenný zdroj ... Letní snůška u nás také nebyla nic moc.

Např. jindy tak nektarodárné lípy letos tu dole v údolí dávaly šanci snad jen dva dny. Takže celá tahle situace se dá nazvat výstižně asi jako paběrkování. Proto se včely letos také moc nerojily, vycítily, že by vylétnuvší roj neměl moc šanci zajistit se do zimy a přežít ji. Tohle je vůbec velice zajímavé téma, už jsme se ho ostatně minule dotkli. Ale necháme si je ještě na zvláštní povídání ...

A co dělali včelaři? Řada z nich se musela vyrovnat s rozsáhlými zimními úhyny. Proto se množilo, rozchovávala se nová včelstva či sháněly oddělky z chovných stanic a od kolegů včelařů. Ti zkušenější si sami dělali oddělky a rozchovávali nová včelstva či nové včelí matky. To je také magické téma na zvláštní povídání ...

A když přišla doba medobraní, snažili se všichni získat od svých včelích partnerů nějaký med. Někteří uspěli, jiní naopak považují tuto sezonu za vysloveně podprůměrnou. Výsledkem je úhrnem mnohem méně medu než v minulých sezonách. Tak tomu holt někdy bývá ... Tohle nelze naprogramovat a předpovědět. I když ovlivnit to trochu můžeme. Třeba tím, že se staráme o to, aby měly včely na co létat. Jsou to spojené nádoby. Ony pak dají více medu a ten zase prospěje těm, kteří jej mají doma na stole ... Je to vlastně docela jednoduché ...

Ted', na konci sezony, už mají včelaři většinou svá včelstva připravená na zimu, dokončují jejich zakrmení a ti pečlivější a zodpovědnější se věnují i jejich zdravotnímu stavu. Už jsem se tu zmiňoval o problémech s invazí roztoče *Varroa destructor*, který naše včely těžce decimuje už od 80. let minulého století, kdy k nám byl zavlečen. Na rozdíl od včely východní (*Apis cerana*, http://en.wikipedia.org/wiki/Apis_cerana), která s ním umí žít tak, jak je to obvyklé ve vztahu hostitel – parazit, naše *Apis mellifera* (včela medonosná) si bude muset patřičnou genetickou výbavu teprve vyvinout. Moc šanci jí k tomu nedáváme, neb ji už 30 let stále léčíme synteticky vyráběnými léčivy.

Kompromis je složitě nalezitelný, je ale fakt, že roztoč si rychle na léčiva vytváří resistenci a nová léčiva tak nějak nemáme ... Časem nám nezbyde nic jiného, než se intenzivně věnovat šlechtění včel na t.z.v. varroa tolerantci, tedy na vyšlechtění takových včel, které s roztočem budou schopny vyžít a přežít. Tak to ostatně dělají ve všech okolních vyspělých zemích a nikoli bez úspěchu. V současnosti se tomu u nás věnuje třeba vloni založená Mendelova společnost pro včelařský výzkum (MSVV, <http://www.msvv.cz/>).

Po letošních zimních úhynech je nákazová situace našich včel trochu lepší (se včelstvy zahynul i parazit ..., i on totiž ten přenos k nám občas nezvládá a nepředloženě si zlikviduje svého hostitele ...). Jsou ale obrovské rozdíly v napadení jednotlivých včelstev. A to nejen lokálně, ale také přímo mezi včelstvy často vedle sebe stojícími. V tom je tahle sezona pro každého vnímavého včelaře ohromnou školou. A tak se dnešní učení jednou vyplatí, i když teď to stojí hodně času a energie ...

J. Matl

P. S.: ještě dovolte opakovat pozvání: V rámci oslav 100 let od založení Včelařského spolku pro Dobřichovice a okolí se budete moci setkat se včelaři, včelami i s jejich produkty na weekendové **výstavě k tomuto výročí, která proběhne v sobotu 6. a v neděli 7. října v sále MUDr. F. Fürsta v Dobřichovicích**. Zahájíme v sobotu 6. 10. ve 14 hodin. Uvidíte historické i současné včelařské vybavení, zblízka poznáte magický svět včel reálně v pozorovacím úlku, na videu i v povídání, uvidíte díla z dětské výtvarné soutěže, budete moci zkusit vědomostní soutěž o ceny, uvidíte včelí produkty velmi zblízka a okusíte je, nebude chybět ani hudba. To vše uspořádá ZO ČSV Dobřichovice za přispění obecních pokladen dobřichovické a všenorské.

V rámci oslav byla též vyhlášena výtvarná soutěž *Poletíme se včelou*, blíže na adrese: <http://dobrichovice-vcely.webnode.cz/>.

MEDOVÉ ODPOLEDNE v Zadní Třebani

V sobotu 15. září od 13:45 se uskuteční ve Společenském domě v Zadní Třebani již 9. ročník Medového odpoledne. Tradičně úspěšnou akci spolupořádá ZO ČSV Liteň a komorní soubor *Harmonia Mozartiana Pragensis*. Toto spojení předurčuje charakter odpoledne. Není určeno pouze včelařské či nevčelařské obci, ale na své si přijdou také milovníci vážné hudby i hudební recese. Tu stejně jako v minulých letech obstará zahajovací vystoupení devíti českých kontrafagotistek a kontrafagotistů, které je unikátem i ve světovém měřítku. K Medovému odpoledni patří další zajímavost – tržiště intelektu. Zde u improvizovaných stánků nabízí své produkty a debatují s návštěvníky zajímavé osobnosti. Mezi nejznámější se letos zřejmě zařadí populární botanik Václav Větvíčka, který se zde představí v roli úspěšného knižního autora. Nebude ale chybět ani včelař a starosta Svatého Jana pod Skalou pan Ševčík, či průvodce Muzea Svatopluka Čecha a Jarmily Novotné z Litně pan Poláček. Zájemci se budou moci seznámit s hvězdářským dalekohledem a při pěkném počasí se s odborným výkladem podívat na sluneční skvrny. Opět bude přítomen vykladač numerologie a karet, cestovatel, básník, specialista na heraldiku aj. Včelaře bude letos prezentovat učitel včelařství pan Antonín Zrno, který povede přednášku a diskusi na téma apiterapie – přírodní léčba včelími produkty. Pan Zrno včelař v Louňovicích pod Bláníkem, kde byl v roce 2003 iniciátorem založení Muzea včelařství Podblanicka v prostorách Louňovického zámku. Spolu s přítelem Zrnem přije další člen výboru zmíněné organizace Ing. Jaroslav Forman, který bude předvádět

výrobu svíček ze včelího vosku a formy na výrobu svíček. S historií Včelařského spolku pro Dobřichovice a okolí seznámí zájemce jeho zástupci. Zájemci o moderní a alternativní včelaření se budou moci blíže seznámit s činností Pracovní společnosti nástavkových včelařů a Mendelovy společnosti pro včelařský výzkum.

Pro nevčelařící návštěvníky bude připraven včelařský koutek, kde se mohou seznámit se základními pomůckami včelaře a jeho činností při vytáčení medu. Budou zde prezentovány i některé výrobky fy Břinek pro včelaře, včetně včelami osazeného pozorovacího úlku. Logickým doplněním bude jako každoročně prodej a ochutnávka medu, medoviny a medového pečiva. Pro milovníky zdravé výživy a přírodní kosmetiky zde bude možno zakoupit i řadu výrobků ze včelích produktů přímo od včelařů.

Letos bude velká část Medového odpoledne věnována dětem. Po dobu přednášky mohou shlédnout pohádku pro malé a trochu větší „Tygřík“ ve stanu vedle společenského domu a posleze se zúčastnit soutěže v malování včelích motivů o sladké ceny. Vstup na pohádku je zdarma. Děti neplatí ani vstupenku na Medové odpoledne.

Velká řada cen medových a medovinových je připravena i pro výherce včelařského kvízu, který je přílohou každé vstupenky. Kulturní program bude doplněn jedinečnou dětskou lidovou muzikou Notičky z Řevnic. Samotný závěr akce bude patřit již tradičně klasickému dechovému oktetu Harmonia Mozartiana Pragensis.

Medové odpoledne se letos uskuteční za finanční podpory Středočeského kraje.

L. Fait

STŘÍDMOST. V létě?

Léto vrcholí, úmorná horka již snad opadají. Příroda vydává to nejlepší ze svých darů, nejeden se cítí požehnaný a bohat tím nekonečným světlem, žhnoucím sluncem ... modrou oblohou, která je tak vysoko ...

Léto svádí k hodování, nekonečnému užívání si, alkoholovým dýchánkům, k čemu střídmost?

Možná právě proto můžeme vše pojmut „light“, že je léto.

Nemusíme pokaždé grilovat pouze velké fláky masa a zajídat je špekáčky, až k prasknutí. Co zkusit opět zeleninu, ovoce? Nebo masa jen trochu a k tomu čerstvý salát.

Nemusíme se o víkendech přepíjet pivem a vínem. Právě v létě se lépe než kdy jindy dá odlehčit strava a omezit příjem alkoholu. Žádná

roční doba nám nedává tolik pestré zeleniny a ovoce a tolik možností k pohybu, ať pěšky, či kolmo, nebo k plavání.

V létě se o něco lépe kuřákům přestává kouřit. Zkusme si letos v létě zařadit do programu i umírněnou střídmost. Vědomou, ze svobodného rozhodnutí.

Zkusme odolat, když nám na návštěvě hostitel nabízí ještě další kousek masa a páte pivo. Zkusme shodit pár kil, vyčistit se od alkoholu či nikotinu.

A uvidíme sami, jak nám v září bude lehce a blaze. :-)

Léto budiž pochváleno.

MUDr. Věra Dudková
PL pro dospělé, Dobřichovice
www.praktikdobrichovice.cz

ENERGIE tance

Centrum komplexní péče Dobřichovice v rámci celostního přístupu ke zdraví má ve své nabídce tanečně orientovanou pohybovou dílnu, která je svým zaměřením na pomezí fyzioterapie, psychoterapie a individuální zájmové aktivity. Taneční dílnu navštěvují zájemkyně, které si ji našly na webu, i pacientky CKP Dobřichovice, které ji využívají k doplnění např. fyzioterapeutické léčby. Způsob, jakým je cvičení vedeno, přibližuje lektorka dílny Marta Lebedová.

Sedím v tanečním sále ve druhém patře budovy CKP Na Vyhliďce a skrz velká okna

se dívám na horizont Českého krasu. V každém ročním období vypadá zalesněný horizont jinak, podobně jako naše tělo, která se v každém ročním období hýbou s jinou energií, s jiným rozsahem pohybu a s jinou chutí. Pracuji s volně přichozími zájemkyněmi o tanec i s pacientkami a je pro mě důležité se před každou hodinou vymanit ze starostí všedního dne a soustředit se na přichozí tanečnice.

Za pár let, v jejichž průběhu takto s lidmi pracuji, se mi potvrzuje, že tanec není jen pro pár vyvolených majitelů ohebných

Představení „Píseň proměny“ s Janou Lewitovou - Den tance v Dobřichovicích

a štíhlých těl. Tanec zvládne a umí si ho užít dříve či později většina lidí, pokud na tom nějaký čas pracují. Zpočátku nově příchozí uklidňuji, že v mých hodinách nejde o kroky polky nebo valčíku ani o baletní pozice. Nejde o to, jakou má člověk postavu ani kolik mu je let, ani o to, zda byl označen za pacienta, pro něhož může tanec být terapií. Dokonce se nestarám o to, jak pohyb vypadá navenek – zda by případnému divákovi připadal hezký nebo estetický. Nově příchozí tanečnice během prvních pár hodin sleduji při tanci třeba jen v odrazu v okně, abych je zbytečně nezervózovala a aby se necítily svázaně. „Svázané nohy“ jsou zbytečnou překážkou tance. Nechci, aby tanečnice cítily, že je někdo hodnotí, zda jsou dost dobré nebo ne. Každá má své tělesné a pohybové možnosti a z těch vycházím a trpělivě vyčkávám, až se toto „nehodnocení“ dostane i do jejich vnímání. Na pohybu je to znát hned – je uvolněný, někdy až hravý, není

zbrklý a člověku se při něm dobře dýchá. Kolikrát sám sebe překvapí, jaké pohyby zvládne a jak ho jeho vlastní tělo vede. „Nepokoušely se být něčím, čím nejsou.“, píše Clarisa Estés v knize *Ženy, které běhaly s vlky*. Kolikrát za den člověk musí už jen polohu svého těla přizpůsobovat tomu, co je společensky únosné a co se od něj očekává. Alespoň hodinu týdně to lze zkusit jinak a tanec je k tomu dobrým prostředkem. Společnou prací s účastnicemi dílny sledujeme, jakou energii dokáže tanec rozproudit v těle i v mysli. Během tance člověk snáze prožívá přítomný okamžik a nebloudí myslí v minulosti nebo budoucnosti. Takto soustředěně prožitý okamžik má moc nás občerstvit anebo dát prostor emocím např. vzteku, smutku, které máme někde zasuté, a v hektickém dni jsme neměli čas a vhodný způsob, jak je vyjádřit. Při tanci, jde také o vnímání vlastního těla a propojení jeho jednotlivých částí, které běžně vnímáme odděle-

ně, nebo je příliš nevnímáme. Jde o sílu proměny, kterou tanec má. Jde o radost, kterou nám umí přinést.

Tanec je neverbální disciplína a v tom je také jeho síla. Četla jsem výborné knihy o tanci, ale stejně moji pozornost většinou upoutal obrázek nebo fotografie, která v jednom okamžiku zachytila proudění energie – sílu tance. Zdá se to zvláštní, ale i na jednom obrázku je možné z linií pohybujících se, z výrazu obličeje, z dotyku nohy se zemí nebo dotyku dvou těl vyčíst příběh, zápletku nebo spočinutí podobné meditaci. Předšlé věty se mohou zdát abstraktní, ale s úderem šesté večerní hodiny, kdy přicházejí tanečnice pravidelné čtvrté taneční hodinky, abstraktní věty dostávají velmi konkrétní podobu. Už způsob chůze ode dveří do tanečního sálu (klidný rozvážený krok nebo skleslá ramena a těžká chůze nebo sprintující udýchaná postava) napovídá, s čím dnes která tanečnice přichází, na čem v dnešní hodině budeme pracovat a co společně rozvíjet.

Struktura hodiny bývá obdobná: zjišťuji, s čím tanečnice přicházejí, pak se rozhybeme, doladíme téma hodiny, procvičíme konkrétní pohybovou dovednost, nabídnu pár dalších pohybů pro individuální improvizaci pro ty, které to potřebují, a pak následuje volná improvizace, kterou sleduji. Hledám zajímavé nebo výrazné pohyby, případně ukazují kudy dále, když se improvizace ne-daří. Většinou se daří a dobře si zatančíme. Čas od času, např. v zimním období, kdy je únava velká, zařazuji odpočinkovou hodinu s autogenním tréninkem nebo jinou relaxací. Každá hodina má pohybový závěr a snažím se sledovat, s čím tanečnice odcházejí.

V dlouhodobém horizontu dávám pozor, abychom se věnovaly pravidelně pro pohyb důležitým částem těla, jako jsou střed těla a plosky nohou. Trénujeme vycentrované postavení kloubů, nesení vršku těla, vnímání tělesného centra tíže a centra

lehkosti, odlehčení rukou a ramen při pohybu. Sledujeme, jak se při pohybu mají naše záda, v jakém úhlu máme hlavu ke zbytku těla. Pracujeme s prostorem, vnímáním druhých v prostoru, s rekvizitami a jejich vlivem na pohyb, s pohybovou fantazií, s pohybovým záměrem a silou myšlenky a vnitřního obrazu pro pohyb.

Takto tanec rozvíjí tělo i duši, odborným jazykem řečeno: působí psychosomaticky. Není to však žádná novinka, lidé věděli o moci tance odpradáвна, když ho pravidelně využívali při většině důležitých životních situací a v době důležitých okamžiků každého roku.

V současné době je u nás také tanec hodně, zejména v Praze, ale zdá se mi, jako by byl stále určen jen některým lidem (dětem, mladým, profesionálním tanečnickům) nebo jen výjimečným událostem (maturitní ples, svatba), kterých je v životě tak málo, že se při nich tanci raději vyhneme nebo ho nějak odtrpíme. Pravidelně tančí málokdo z nás. Naopak u počítače trávíme svůj dlouhý pracovní čas a volný čas u něčeho jiného elektronického. Naše tělo je tak nuceno být spoustu času v jedné poměrně strnulé a omezené poloze. Naše mysl je zaměstnána natolik, že si nesmyslnost polohy těla často uvědomíme, až když je fyzická bolest nesnesitelná. Pak přichází na řadu spíše fyzioterapeut než tanec. Tanec napomůže, aby si hlava dříve uvědomila, co celý den dělá naše tělo a jak se u toho cítí. A pak tanec může nabídnout mnohem víc než pouhou prevenci fyzické bolesti.

Na závěr se vrátím k taneční dílně. V letošní skupince vznikla chuť zúčastnit se dobřichovické premiéry Mezinárodního dne tance, kterou pořádala Hanka Tuháčková a Taneční studio Dobřichovice. V úžasné spolupráci s mezzosopranistkou Janou Lewitovou jsme s amatérskými tanečnicemi vytvořily představení, které uzavíralo

Taneční dílna v CKP Dobřichovice

program tanečního odpoledne. Pro ženy-tanečnice to byla cenná zkušenost, velký taneční a pohybový pokrok a jedinečný zážitek z práce s profesionální zpěvačkou a muzikantkou, která hlas a zpěv využívá také jako léčebnou metodu. Tanečnice daly této společné akci spoustu volného času a statečnosti postavit se na pódiu před své děti, sousedy, příbuzné a další diváky. Spokojenost byla nakonec na všech stranách. Věřím, že se tím podařilo ukázat, že tanec nepatří jen úzké skupině vyvolených, ale že si ho může vyzkoušet a kultivovat i mnohem širší okruh lidí.

Marta Lebedová

Tipy na zajímavé knihy:

Eric Franklin: *Dance Imagery for Technique and Performance. Human Kinetics*, 1996.
 Eric Franklin: *Dynamic Alignment Through Imagery. Human Kinetics*, 1996.
 Gerald Jonas: *Dancing. The Pleasure, Power, and Art of movement. Abrams*, 1998.
 Joan Chodorow: *Taneční terapie a hlubinná psychologie. Imaginace v pohybu. Triton*, 2006.
 Klára Čížková: *Tanečně-pohybová terapie. Triton*, 2005.
 Helen Thomas: *Dance, Modernity and Culture. Explorations in the Sociology of Dance. Routledge* 1995.
 Clarissa Pinkola Estés: *Ženy, které běhaly s vlky. Mýty a příběhy archetypů divokých žen. Pragma*, 1995.

Tipy na webové stránky:

www.vizetance.cz
www.tanter.cz
www.dancingdialogue.com

Autorka:

Marta Lebedová pracuje v CKP Dobřichovice jako masérka a taneční lektorka. Vede taneční dílnu nazvanou „Tanec pro tělo i duši“. Při práci s účastníky dílny využívá své taneční a pohybové zkušenosti načerpané z hodin moderního tance, baletu, flamenka, kontaktní improvizace a tanečního divadla. Při dvouletém pobytu v Kalifornii spolupracovala s japonskou tanečnicí Tomiko Viera (tanec zbystrěného vnímání) a navštěvovala hodiny Waltera Whitea (release technika), pracovala na fyzioterapeu-

tickém pracovišti Damon Anderson and Associates Physical Therapy a absolvovala zde masérskou školu Monterey Institute of Touch. Po návratu se několik let účastnila pohybových dílen a experimentálních tanečních představení expresivního choreografa Josefa Kocourka. V poslední době prošla sérií intenzivních seminářů taneční terapie a autentického pohybu. Lektorka čerpá též z fyzioterapeutického přístupu Clary Lewitové a z poznatků získaných z fyzioterapeutických seminářů, které pořádá CKP Dobřichovice.

Poznámka o taneční dílně:

Taneční dílna opět začne po prázdninách a bude ze čtvrtka přesunuta na pondělí od 18,00 do 19,00 hod. Více na www.ckp-dobrichovice.cz. Od září 2012 poskytujeme terapeutický tanec, pohybovou terapii a masáže pro děti i dospělé individuálně (středa dopoledne).

(Pozn. redakce: Text M. Lebedové mohli někteří čtenáři najít již v Přesazích letošního letního čísla. Tištěná verze má přesně vymezený rozsah a bylo již tolik aktuálního materiálu, že se prostě už nevešel. Přinášíme jej proto nyní i v tištěné verzi, navíc mírně aktualizovaně.)

BOHUSLAV STEJSKAL: „váším si dobrého jména, které máme“

Stojí v čele dobřichovické školy přes dvacet let. A pořád ho ta práce baví. Ve společnosti, která stále ze všeho nejvíc oceňuje zisk, vychovává děti, u kterých věří, že až to zde jednou vezmou do ruky, budou se možná chovat jinak.

Každá debata o základním školství v našem regionu stojí a padá s kapacitou stávajících škol. Ani dobřichovická škola dlouhodobě nestačí. Jak vidíte situaci?

Nárůst dětí v našem regionu je obecně známá věc, před deseti lety k nám do školy chodilo 310 dětí, dnes už je jich přes pět set. Každoroční požadavek je, abychom do prvních tříd přijali 70 - 80 dětí, tedy tři třídy. Na to škola nemá kapacitu. Kdyby se k nám hlásily jen děti z Dobřichovic, tak by škola stačila. Ale historicky jsme školou i pro nejbližší region: Lety, Karlík, chodily k nám taky děti ze Všenor a Černolic, občas ze Zadní Třebaně ... V současnosti už nové přespolní děti nemáme kam dát. V září proto otvíráme jen dvě první třídy, každou po osmdesáti dětech, což bude i tak po všech stránkách náročné. Na víc není místo. A i v nejbližších letech to bude stejné, dokud nebude dokončena nová přístavba.

O té se mluví několik let, od doby, kdy se ukázalo, kam směřuje demografická křivka v našem regionu.

„Městské“ zastupitelstvo už zhruba před pěti lety rozhodlo, že část staré budovy se zbourá a rozšíří o další nástavbu. „Město“ potom několikrát žádalo stát a kraj o dotaci, nikdy však žádnou nedostalo. Nakonec se tehdy rozhodlo zafinancovat stavbu z vlastních zdrojů: těch 50 - 60 milionů, které to bude stát, má jít zčásti z prodeje „městských“ pozemků, zčásti z bankovní půjčky. Během dvou let se zbourá pět tříd a vznikne osm nových, což by mělo být kapacitně dostačující řešení. Pokud tedy nedojde k další a ještě větší vlně stěhování lidí do naší oblasti.

Osmadvacet dětí ve třídě, není to návrat do dávných dob?

Stát nás k tomu bohužel objektivně tlačí. V minulosti školy dostávaly peníze podle toho, kolik v nich bylo tříd. Zhruba před deseti lety se to změnilo a od té doby chodí dotace podle počtu dětí. Tyto dotace se však každý rok snižují, takže postupný růst počtu dětí ve třídě je proces, kterému není snadné zabránit. Jsme si vědomi toho, že v početnějších třídách může klesnout kvalita výuky: je v nich méně času na individuální práci učitele s žákem, mezi dětmi je víc konfliktů. Krácení rozpočtu taky znamená, že je méně míst na asistenty, kterých je právě v početnějších třídách víc potřeba. Ale nechci to malovat v černých barvách, my se s tím vývojem nesmířujeme, hledáme peníze, kde se dá, a docela se nám to myslím daří.

Jste ředitelem dobřichovické školy už dvacet let. Těšíte se do práce?

Ano. Pořád v tom vidím smysl a baví mě dělat nové věci. Ale přiznávám, že je to čím dál těžší.

V čem je dnešní škola jiná, než byla před dvaceti lety?

Řekl bych, že úplně ve všem. Máme úplně jiné vybavení, používáme jiné pedagogické metody. Změnil se přístup učitelů, ale i rodičů. Stačí pro-

hlédnout si na školním webu (www.zsdoobrichovice.cz) náš vzdělávací program a každý pochopí, v čem jsme se hnuli dopředu. Naše základní škola je podle mě na dobré cestě, první stupeň stoprocentně. Děti se tam naučí všechno, co mají do života dostat.

Co to je?

Jsme základní škola, všechno u nás možné není. Někteří rodiče si myslí, že naučíme jejich děti, aby v páté třídě mluvily anglicky jak rodilí mluvčí. Tak to třeba neumíme. Ale vedle výuky všem podstatným návykům, které škola zajišťovala vždycky (číst, psát, počítat), dovedeme děti k jakési samostatné orientaci v dnešním složitém světě. Dodáme jim návyky, které ve velké většině z nich probudí chuť do celoživotního vzdělávání. Aby si chtěly a uměly hledat cestu sami.

Nejste moc velký optimista? Někdy jsou slyšet hlasy, že dnešní děti mají právě s aktivním přístupem k životu problém.

Je pravda, že jsou jiné. Mají všechno a dostávají to na zlatém podnosu. Nemají tak velkou motivaci samostatně myslet, protože se jim zdá, že všechno v jejich životě je vlastně samozřejmost. Že jejich vysoká životní úroveň tady vždycky byla a hlavně vždycky bude.

Nevím, jestli si dobře vzpomínám na doby, kdy jsem chodil do školy já sám. Ale když dnešní kluky a holky pozoruju, zdá se mi, že jsou na sebe občas docela zlí. A že si třeba ponižování slabšího vychutnávají.

S tím, jak se zvětšují sociální rozdíly mezi dětmi, na to část z nich i obtížněji reaguje. V určitém věku může mít dítě pocit, že jeho životní cena se opravdu odvíjí od toho, jaký má mobil nebo značkové tričko.

Škola s tím může něco dělat jenom v omezené míře. My ve třídách vidíme a okamžitě řešíme, když se vyskytne případ, který zavání například šikanou. Protože v tom postupujeme docela tvrdě, šikanovat si u nás nikdo nedovolí, stejně jako si tady nedovolí třeba kouřit.

Co dnešní děti podle vás chtějí od života? Chtějí být v životě úspěšní, nebo spíš chtějí klid?

Života se v žádném případě nebojí. Jsou mnohem sebevědomější, než jsme byli my. Cítí se v pohodě, s nikým a ničím nemají problém. Kolikrát až zírám, že vlastně jako by ani neměly pocit odpovědnosti za budoucnost. Jako by jim to skoro bylo jedno.

Možná si zatím obtíže, které je čekají, ani moc nedokážou představit. Na základní škole ještě neřeší svou budoucí existenci. Když se jich ptám, co chtějí v životě dělat, všichni, i ti prospěchově nejslabší, říkají, že půjdou na střední školu. Je to pro ně samozřejmost a já jim musím dát za pravdu, protože stejně jako oni vím, že dnes už tam berou i trojkaře a čtyřkaře. Takže takový kluk nebo holka může poměrně dlouho žít s pocitem, že to nějak dopadne.

Co se mi zdá, že dnešním dětem trochu víc chybí, je cit a empatie. Zas je to dost často problém rodičů, kteří na ně nemají čas, jen si je kupují. Ale když děti motivujete, zaměstnáte nějakým problémem, vidíte, že kluk nebo holka se přetrhne, aby vám pomohl. A reagují na to, když je pochválíte.

Co se taky dnešním dětem občas vyčítá: Prý hloupnou, protože nečtou.

Čtení v naší škole hodně podporujeme, motivujeme děti k tomu, aby si zvykly na knížky i na to, že o tom dokážou ostatním něco říct nebo napsat. Pořádáme k tomu spoustu akcí a soutěží v rámci Března – měsíce knihy i mimo něj. Ale jinak je samozřejmě pravda, že se čte mnohem méně než dřív. Vyrůstal jsem v době, kdy televize málem nebyla: zašel jsem do knihovny, půjčil jsem si sedm knížek a přečetl jsem je za měsíc. Dnešní děti stejný čas stráví na sociálních sítích.

Jak jsou na tom sportovně?

S tím mám dost dobrou zkušenost, učím na druhém stupni kluky tělocvik. Když jsem k nám před dvaceti lety nastoupil, kluci v šesté, sedmé třídě po tyči vyšplhali všichni, byla jen otázka, kdo bude rychlejší. Dnes se nahoru nedostane ani

polovina. Fyzicky jsou úplně jinde než generace před nimi. Ale ani tohle škola sama nezachrání. U nás se vůbec na školu klade hodně úkolů. Když se objeví jakýkoli problém, dostane ho za úkol škola. Příkladem je sexuální výchova. Za tyhle věci by se zároveň měly řešit taky v rodině, jinak to děti jenom od nás těžko vezmou.

Neměli by do školy víc chodit vedle dětí taky rodiče?

Já si na spolupráci s rodiči obecně nestěžuju. Naopak, dlouhodobě ji u nás ve škole vidíme jako velmi dobrou. Když si otce nebo matku zavoláme, protože se objevil nějaký problém, spolupráce skoro pokaždé funguje. Co je možná trochu chyba, je to, že rodiče častěji s problémem nepřijdou sami od sebe. Doma ho přitom vidí dřív než my.

O učitelství na základní škole se říká, že je to sisyfovská práce. Děti vám nakonec odejdou za jinými učiteli, pokud jste do nich něco vložili, výsledek si připiše někdo jiný. Nikdy se nikoho neptají, kam chodil na základku, ale jakou má universitu.

Tak v tomhle jsem jednoznačný optimista. Myslíím a hlavně vidím, že v těch dětech to, co jim dáme, zůstává. Ve škole to fakt často vypadá jako marnost: než z těch prvňáků něco vypipláte, než začnou přemýšlet a získají základní schopnosti, tak už jsou v pubertě, dnes se to děje běžně v páté třídě. Na druhém stupni do nich můžete cpát vědomosti všemi způsoby, ale ten efekt se vám nezdá velký. Nakonec odejdou ... Ale uteče pár let a mnohým z nich to dojde. Někteří dokonce přijdou a řeknou to.

Má práce učitele podle vás odpovídající společenskou prestiž?

Když čtete průzkumy v novinách, kterých povolání si lidé nejvíce váží, učitel je pokaždé na jednom z předních míst. V realu to ale vždycky tak skvěle nefunguje. Dnešní společnost je postavená na obdivu k zisku, člověk člověka hodnotí podle toho, jaký bere plat. Kolik bere začínající

učitel, není podstatné, ale prozradím vám, že po patnácti letech praxe mu smím podle tabulek dát jenom o čtyři tisíce víc. I tomu, kdo učí do roztrhání těla. Kdo nemá partnera, který dobře vydělává, těžko se může v dnešní době tomuhle povolání věnovat.

Co má dělat ten, kdo by chtěl vaší škole pomoci?

Já si nestěžuju, spolupráce s městem byla a je kvalitní. Když k nám přijedou učitelé z jiných škol a vidí, co všechno máme a děláme, tak nám většinou závidí. Důležité jsou i sponzorské dary, i když jich postupně ubývá ... To, co ta či ona třída potřebuje, řeší vždycky učitel s rodiči způsobilým, který máme vyzkoušený a který dlouhodobě funguje.

Čeho není nikdy dost a zač bych se naopak přimlouval, je jakási podpora morální. Vážíme si dobrého jména, jaké škola má, a tím spíš bych si vážil, kdyby ti, kdo s námi třeba nejsou spokojeni, zašli promluvit si o tom přímo. Když se vedou jenom řeči bokem, nemůžu si stoupnout před školu a začít vykřikovat, že je všechno jinak.

LONDÝN A PRAHA (1948 a 2012)

Letos v létě jsme mohli sledovat, někteří z nás i osobně prožívat, dvě velké sportovní a společenské události – XXX. letní olympijské hry v Londýně a XV. všesokolský slet v Praze. Obě akce vynikaly přátelskou atmosférou a vzájemným porozuměním mezi sportovci a diváky. U Sokolů i zastoupením všech generací, od nejmenší drobtiny až po seniory. Všichni se vzájemně podporovali, fandili si a vytvořili jednotlivý celek. Nechyběla ani dobrá nálada, jak mezi cvičenci,

Co čekáte od školního roku, který právě začal?

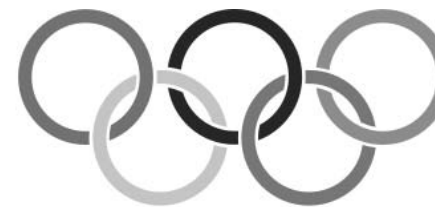
Jak jsem zmínil, na prvním stupni (1. - 5. třída) nevnímám větší problémy. Složitější je to dlouhodobě na druhém stupni, kde se po odchodu tahounů na osmiletá gymnázia zbylé děti často přestanou snažit a je těžké je motivovat. Ve společnosti je rozšířený názor, že čas, který dítě stráví na druhém stupni, je pro ně ztracený. Ale není to pravda, je to jen důsledek špatně nastaveného školského systému. Za optimální bych považoval, kdyby k nám děti chodily minimálně do sedmé třídy. Potřebnou úroveň vzdělání, srovnatelnou s osmiletými gymply, jsme schopni zaručit.

Zavádíte od září 2012 ve škole nějaké změny?

Je toho samozřejmě víc, ale konkrétně bych chtěl upozornit na výuku angličtiny, kterou počinaje pátou třídou rozšiřujeme na čtyři hodiny týdně, z toho jednu s učitelem – rodilým mluvčím. Mimo to si žáci samozřejmě, jako dosud, můžou vybrat i němčinu nebo francouzštinu.

Ptal se Pavel Kosatík

tak i diváky v ulicích Prahy při průvodu i na tribunách slavistického stadionu v Edenu. Podobně jako Bolt, či Phelps zvládli i někteří Sokolové a Sokolky více „disciplín“, tj. po rychlém převleku úborů nastoupili s chutí do dalších skladeb. Všem dobřichovickým účastníkům patří obdiv a dík. Ve mně obě akce vyvolaly představu roku 1948, kdy olympiáda v Londýně i slet v Praze se konaly téměř souběžně a obě po 10 letech vynucené přestávky.

LOH V LONDÝNĚ (29. 7. – 14. 8. 1948)

Letošní olympijské hry v Londýně přilákaly k obrazovkám milióny diváků a jsou ozdobeny mnoha rekordními sportovními výkony, které máme dosud v živé paměti. Ale pamětníků předešlých londýnských her v létě roku 1948 je už mnohem méně. Připomeňme si alespoň náznakem hry, které po 2. světové válce hostil zpuštěný Londýn, vyrovnávající se s následky častého bombardování a se značnými ekonomickými problémy. Konaly se ve velmi skromných podmínkách, přesto město vstřícně přijalo přes 4 000 sportovců z 59 států. Na hry nebylo pozváno Německo a Japonsko, účast odřekl Sovětský svaz. Naši sedmasedmásátčlennou výpravu vedl František Widimský, ale veškerá příprava naší účasti byla po Únoru 1948 řízena stranickými orgány. Přesto naši sportovci vybojovali 6 zlatých, 2 stříbrné a 3 bronzové medaile a obsadili 8. místo v klasifikaci národů. Pro zlatou medaili si doběhl na 10 km trase Emil Zátopek, na polovičním úseku získal po velkém souboji s Gastonem Reifem z Belgie medaili stříbrnou. Boxer Július Torma obsadil ve velterové váze 1. místo, i když ve finále boxoval s nalomenou rukou. Další 3 zlaté medaile přidali kanoisté Josef Holeček a František Čapek v jednotlivcích a dvojice Jan Brzák a Bohumil Kudrna. Václav Havel

a Jiří Pecka získali ve dvojicích stříbro. Ženy vydobýly ve sportovní gymnastice zlaté medaile za účasti 11 družstev. Gymnastky bojovaly i za onemocnělou Elišku Misákovou, která patřila k nejlepším z nich, ale nakazila se během pobytu virem dětské obrny a před závěrem her v Londýně této nemoci podlehl. Dostala medaili in memoriam. Předvedly nejprve rozcvičení družstva, pak cvičení na kladině a kruzích, přeskok, prostná a společné cvičení. Tři bronzové medaile přivezli naši gymnasté. Zdeněk Růžička dostal dvě - za cvičení na kruzích a v prostných - a Leo Sotorník jednu za přeskok. Gymnastické družstvo mužů strávilo poslední společnou přípravu před odletem do Londýna v dobřichovické sokolovně. Pilovali tu své povinné i volné sestavy pod vedením J. Novotného a maséra J. Tintěry. Na závěr pobytu v Dobřichovicích předvedlo dne 25. 7. 1948 všech 8 gymnastů své sestavy místním zájemcům. Zprávu o sokolské neděli a snímky sportovců přinesl časopis Ruch v tělesné výchově (č. 31 II. ročník – 30. 7. 1948). Sokolské gymnastické mužstvo tvořili: Gustav Hrubý a Zdeněk Růžička, oba z Brna, Vratislav Petráček, František Wirth, Miloslav Málek, Vladimír Karas a Pavel Benetka, všichni z Prahy a Leo Sotorník z Vítkovic.

XI. VŠESOKOLSKÝ SLET v Praze 19. – 27. 6. 1948

První poválečný slet připravovaný v době před Únorem a probíhající už za nastupující totality se konal po desetileté přestávce, vynucené okupací a válečným stavem. Byl tehdy jinak organizován, než je tomu dnes. První sletové dny patřil Strahov žactvu, další dorostu a závěrečné dny dospělým. Po nástupu na společná prostrná chlapců a děvčat, začala část cvičenců volat: „Ať žije prezident Beneš!“, což se pomocí rozhlasového přenosu dostalo na veřejnost. Průvod žactva Prahou byl údajně pro špatné počasí odvolán. Ale toto volání se ozývalo i pak v průvodu dorostenců a dorostenek, vždyť bylo jen krátce po Benešově abdikaci. V průvodu se roznesla zpráva, že někteří cvičenci před tribunou, kde stál Klement Gottwald, odvrátili tváře a mlčky prošli a potom opět volali: „Ať žije prezident Beneš!“ nebo podle jiných také: „Byli jsme a budem, za Benešem pudem!“ Průvod mužů a žen byl již kontrolován ozbrojenými složkami SNB a Lidovými milicemi. Asi 60 účastníků bylo vytaženo přímo z průvodu a zatčeno, jiní byli zatýkáni po skončení sletu. Mnozí byli

*Ze slavnostního předání praporu
dobřichovickým dorostencům r. 1948.*

vyhozeni ze škol a ze zaměstnání a měli existenční problémy. Akční výbory Národní fronty vyloučily ze sokolských jednot asi 11 000 členů. Sokol byl začleněn do jednotné tělovýchovy a umlčen na 41 let. Tak byl Sokol po třetí zlikvidován.

*Vybráno z webových stránek ze vzpomínek V.
Kopecského, pamětníka sletu.*

Z naší jednoty byla z průvodu vytažena a zatčena vedoucí dorostenek L. Burdychová, provdaná Gemperlová. Jiří Matl, vedoucí dorostenců, byl vyloučen z vysoké školy. Prostrná mužů „Věrní zůstaneme“ byla věnována členům Sokola umučeným za 2. světové války. Přes nepříznivé počasí musely ženy opakovat skladbu s kuzeli. V minulém čísle jsme přinesli fotky dorostenců z r. 1948, dnes přidáme foto dorostenek. Dobřichovický dorost dostal v tomto roce svůj prapor. S nápadem přišly dorostenky, zejména Jarmila Havlíková, provdaná Sikytová. Prapor navrhl František Bobek, na lícové straně byl vyšit sokolský znak a na rubu sokol s nápisem Vytváme! Zhotoven byl v pražské dílně výtvarnice Štěpánkové-Moudré a byl dorostu slavnostně předán hlavními činiteli jednoty v květnu 1948 před místní sokolovnou, kde dorost předvedl své vystoupení. Návěst skladeb pro dorostenky vedly Míla Feiferová a Libuše Burdychová. Naše tehdejší dorostenky cvičily skladbu Bílé kroužky autorů Boženy a Karla Matějovcůvých a Taneční prostrná na národní písně autorky Stázy Levé.

téma zpracovala J. Vánová

Předání dorosteneckého praporu - květen 1948; praporečník Karel Vanžura, sokolník, 2. řada: J. Strnad, M. Feiferová, G. Nuhliček, V. Havlena H. Janka.

100 LET Včelařského spolku Dobřichovice

Včelařský spolek pro Dobřichovice a okolí letos na podzim oslaví 100 let od svého založení. V tomto roce tedy v historické rubrice přinášíme zajímavosti z kroniky tohoto spolku. Chtěli bychom tak nejen přiblížit historii spolku, ale také vzdát poctu těm, kteří spolkovou káru táhli tím podivným stoletím zaťatě, trpělivě a s tichou pokorou.

V minulých částech tohoto malého seriálu textů čerpajících z kroniky Včelařského spolku pro Dobřichovice a okolí jsme se seznámili s okolnostmi založení spolku v r. 1912, se jmény „otců zakladatelů“, s prvními léty činnosti spolku. V kronice ale nalezneme spoustu témat, která mohou zájemcům o historii udělat radost. Protože zrovna tenhle díl o kronice vychází v době, kdy si připomínáme brutální vpád

vojsk Varšavského paktu do naší republiky v roce 1968, podívejme se, jak se v kronice odrážejí tyto a jiné politické události. Má to svou logiku, protože spolek prožil za dobu své existence konec 1. světové války, ustavení samostatného státu v r. 1918, protektorát a 2. světovou válku, komunistický puč v r. 1948, 50. léta, pokus o zvrátění běhu věcí v letech 1968 a 1969, t.zv. normalizaci v 70. a 80. letech i Velké listopadové sametové převrácení roku 1989.

Upřímně řečeno, nenajdeme v kronice žádné senzační zprávy či hluboké postřehy. Neznámá to, že by je včelaři neznali, že by dobu neprožívali a nemysleli si své ... Ale do kroniky tohoto typu se toho mnoho nedostalo a dostat vlastně ani nemohlo. Navíc de facto od doby protektorátu byly vlastně všechny spolky jaksi pod dozorem a musely více či méně tančit, jak vrchnost pískala. Proto, prosím, berte s nadhledem řádky, které budou následovat. Jejich napsání vedla snaha přežít a v klidu včelařit, jejich nynější výběr pak snaha objektivně a bez příkras postihnout situaci. Vyberme na ukázkou několik příkladů, jak se v kronice odrážela politika a politická situace.

Třeba r. 1938 se 13. února konala výroční schůze. V zápise z ní se píše: *Povstáním uctěna památka zesnulého presidenta Osvoboditele T. G. Masaryka.*

V zápise z výroční schůze, konané 3. 3. 1940, nalezneme: *Činnost spolku v uplynulém roce byla velmi ztížena politickými poměry. Volby se nekonaly ...*

Pak přišel rok 1942. Najdeme zápis z mimořádné schůze, která se konala 14. 6. a v něm lakonickou a jednovětou zprávu o odsouzení „hanebného atentátu“ na R. Heidricha. Následuje hned výčet nově zvolených důvěrníků a zpráva o vydávání společného časopisu a o zakoupení váhy a nezakoupení mikroskopu ... A tak je to většinou. Je to taková zvláštní a bizarní směs ... Jako ostatně život sám ...

Ze zápisu z r. 1945 se jen v náznacích dozvíme o vyšetřování tehdejšího předsedy spolku B. Geringera, o zabavení části spolkových zásob cukru na krmení včel pro vojenskou kuchyň a o sběru medu pro zraněné obránce Prahy a pro navrátilce z koncentračních táborů. Obec několikrát chtěla po spolku další cukr, spolek se ale dlouho bránil ...

Od r. 1947 se začínají v kronice objevovat zprávy o povinných dodávkách medu ... To pokračuje i v r. 1948. Tu bychom čekali ale poněkud více zpráv, dozvíme se však

pouze, že byl stanoven *příděl 3 kg cukru na přezimované včelstvo, směrnice o vydávání cukru, stanovení povinné dodávky medu a mimoř. příspěvek Kč. 3,- ze včelstva na reorganizaci ústředí.* A najdeme zde také konstatování, *že léčení nevyzkoušeným přípravkem způsobilo uhynutí nebo oslabení včelstev, která pak nic nepřinesou.* Zvíme také, že byl projednán *návrh 5 ti letého plánu ve včelařství. Povinná dávka medu stanovena 187 kg, do 15. 8. nahlásit, kolik bude odvedeno.* Nalezneme ovšem také poznámku o tom, že bylo doporučeno *ustanovení akčního výboru.*

V r. 1953 se v zápisech ze dvou schůzí krátce po sobě jdoucích objevuje zpráva o uctění památky zemřelých výtečníků J. V. Stalina či K. Gottwalda hned vedle zprávy o schválení dodávky 8 rojů pro UKZUZ Dobřichovice, resp. o dodávce cukru a o jeho rozdělení důvěrníkům.

Překvapivě chudý je v tomto ohledu zápis z r. 1968. Dozvíme se z něho pouze, že byl uzavřen *závazek k 50 tému výročí ČSSR a do datečně též závazek k soutěži o nejlepší obec.*

O pár řádků níže pak čteme, že byly *přečteny připomínky ÚV ČSV k polednové politice, postavení se za pres. L. Svobodu a předsedu ÚV KSČ s. A. Dubčeka.* Následují pak informace o výsledku chovu matek ...

Dozvíme se také, že v r. 1971 spolek přispíval finančně na zřízení dětské SOS vesničky. Jakožto součást tehdejší Národní fronty byl spolek samozřejmě také vtažen co stať až do různých tehdejších rituálů. Také na brigádnické hodiny došlo. Začalo to s 60. léty a táhlo se to vlastně až do let 80. A cesty byly rozličné. Např. v r. 1962 jedna ze zpráv vykazovala, že *pro zlepšení včelí pastvy vysazeno 1000 ks řízků pámelníku jako kolekt. závazek na počest XII. sjezdu KSČ. Dále odpracovali členové celého obvodu 398 brig. hodin v zemědělství, 572 hod. v akci „Z“, 523 hod. v lesní brigádě a 30 hodin ve včelařském kroužku při ZDŠ.*

A ještě v r. 1980 členové spolku sekali trávu kolem silnice do Karlíka, pracovali na úpravě v duchotechniky ve školce a na její stavbě.

To vše se samozřejmě poctivě vykazovalo v každoročních zprávách, aby orgány neměly obavu, že členové spolku nějak ideově krní ... Až té požadované angažovanosti bylo nakonec tolik, že ani nezbyval čas na práci pro spolek. A tak si můžeme v zápise z r. 1979, tedy v době brutální husákovsko-bilakovské t.zv. „normalizace“, přečíst v kronice působný povzdech: *Aktivita členstva však není na žádoucí úrovni. Přispívají k tomu neustále rostoucí požadavky na angažovanost jak na pracovištích, tak i v dalších organizacích a protože převážná většina našich členů pokládá včelaření především*

za zájmovou, odpočinkovou činnost, musíme tuto skutečnost pochopit a respektovat. Každý rok věříme a vyslovujeme naději, že ten příští bude lepší ... Ty lepší roky snad přišly. Proto mohl kronikář k r. 1990 pod čarou k výsledkům nových spolkových voleb připsat: *20. ledna 1990 byly uskutečněna členská schůze v Dobřichovicích „Na Vinici“. Československo prožívalo období velkých změn v politické i společenské sféře ...*

Nyní spolek opravdu už jen včelaří a stará se o věci, které souvisí s chovem včel. A to je rozhodně dobře. Deo gratias – Bohu díky ...

J. Matl

DOWN BY THE RIVERSIDE aneb Dixieland v Dobřichovicích

Tam dole u řeky, přesněji u Berounky pod zámekem, bylo v sobotu 11. srpna odpoledne skoro tak rušno, jako svého času bývalo na břehu Mississippi u města New Orleans. Pod svatým Jánem sice není žádné přístaviště, takže zde nepřistávají, ani odtud neodplouvají žádné parníky, ale lidí, kteří zaplnili celé prostranství pod starodávnou lípou (a částečně i chodník na mostě), bylo určitě stejně, jako kdysi bývalo na neworleánském nábřeží. Postávali, posedávali, procházeli se, vedli řeči a přitom poslouchali hudbu, která kdysi zněla na parnicích plujících po Mississippi. Bylo mezi nimi hodně dětí, mládeže, pejsků a také cyklistů, z nichž někteří, vedoucí svůj stroj, jenom procházeli, ale jiní se zastavovali a poslouchali. Nejvíce tu ale asi bylo těch, jimž radostná a jiskřivá hudba připomínala doby mírně už vzdálené, kdy tančili charleston a nepodlamovala se pod nimi kolena; mezi ně se počítám i já. Až do večerních hodin tu vyhrávaly dixielandové kapely, jejichž mu-

zika harmonicky rezonovala s příjemným letním odpolednem, šumící řekou a s plujícími oblaky. Byly to: Jazz Fiddlers, Oldtimers Jazz band, The Cotton Gang, New Orleans Happy Five, Old Steamboat Jazz band z Jindřichova Hradce, Jazz Bluffers a Brass band z Rakovníka.

Byl jsem mnohokrát na dixielandovém odpoledni, které až do letoška bývalo každý rok v polovině srpna před zámečkem v Řevnicích. Vždycky se mi líbilo, ale to letošní u nás je zcela jistě překonalo – kapely byly sice na stejně skvělé úrovni a i návštěvníků bylo na obou koncertech asi stejně, ale prostředí, v němž Dixieland v Dobřichovicích probíhal, bylo určitě příhodnější; už kvůli řece, díky níž jste si mohli představovat, že se pod mostem každou chvíli objeví parník s kapelou vyhrávající Down by the riverside. A tak doufám, že první ročník Dixielandu v Dobřichovicích nejenže nebyl poslední, ale že jich bude ještě hodně.

HgS

KULTURNÍ PŘEHLED

na září, říjen, listopad 2012

(Aktuální dění, prosím, sledujte v Informačních listech)

VÝSTAVY V KŘÍŽOVNICKÉ RESIDENCI I V SÁLE DR. FÜRSTA

Do 2. září je ve velkém sále otevřena výstava s názvem „INTELLECTUS“ – fotografie Jiřího Machta a Markéty Kratochvilové. www.macht2.com, www.marketakratochvilova.com.

Ve čtvrtek 6. září bude od 18:30 ve velkém sále residence a na chodbě vernisáž výstavy „Dobřichovice v architektuře konce 19. a první poloviny 20. století“. Ve velkém sále a zámecké chodbě se představí bezmála čtyřicet architektonicky hodnotných staveb na území Dobřichovic. Návštěvníci budou moci poprvé shlédnout poměrně ucelený soubor architektonického a stavitelského umění známé rekreační lokality Dobřichovic – současné i historické fotografie, historické pohlednice i výpravné stavební plány. Kurátorkou výstavy je Mgr. Šárka Koukalová z Národního památkového ústavu, fotografem Cyril Adámek. Organizuje ji město a Státní okresní archiv Praha – západ, za podpory Národního památkového ústavu – územní odborné pracoviště středních Čech v Praze. Výstava končí 16. října.

Další výstava bude připravena v sále s krbem **od 24. září do 6. října** a bude se týkat života Mayů – textilie (haleny hupilů), fotografie, šperky, výkresy dětí, časopisy pro děti a jiné předměty, které se vážou k posvátným knihám a rituálnímu kalendáři. Výstavu s přednáškou, která se uskuteční v pátek 5. října v 19:00, připravuje paní PhDr. Olga Vilímková.

Při příležitosti konání oslavy 10. let od založení Cesty Mramoru a otevření další části chodníku s nově osazenými sochami Moniky Immerové, Ivana Jilemnického, Michala Šarše a Štěpána Málka bude **od 21. října** ve velkém sále zámku otevřena výstava fotografií Zdeňka Valeše a Tomáše Kudrny. Vernisáž výstavy je spojena s programem, který najdete u data 21. října.

V sále dr. Fürsta každoročně připravuje výstavu květinových dekorací, adventní i vánoční nápady paní Martina Dvořáková. Letos to bude **od 24. listopadu do 9. prosince**.

ZÁŘÍ

1. září, sobota - residence, od 11:00 - 24:00

Vinařské slavnosti. O hudební doprovod se během dne postará cimbálová muzika Sklepníca, Třehusk a Steamboat Stompers, večer se můžete těšit na Bitumen Beat a Thérne Člave. Od 11 hodin přijďte ochutnávat nepřeberné množství vín, program pro děti je připraven od 14 hodin na malé scéně u kostela. Císař přijede pozdravit vinaře a vyhlásit vinaře roku 2012 po páté odpolední. Opět budeme losovat vstupenky – výhrou je vinotéka v hodnotě 20.000 Kč, kterou věnovala firma Whirlpool. Vstupné je 70,- Kč, vratná záloha na skleničku 50,- Kč. Kupony, za které je možno nakupovat vzorky vín, jsou za 5 Kč/kus. Podrobný program na stránkách města www.dobrichovice.cz a na plakátech.

3. září, pondělí – DD Lety a Diagnostický ústav Dobřichovice – zahrada, od 10 do 14:00
První Zvonění aneb přijďte oslavit první školní den. Dětský domov Lety a Diagnostický ústav Dobřichovice zvou všechny školáky na První zvonění. Těšit se můžete na různá sportovní i tvořivá stanoviště podobná těm, jaké znáte z oslav dětských dnů, které domov pořádá. Čeká na vás kulturní program i občerstvení.

6. září, čtvrtek – residence, od 18:30

Vernisáž výstavy „Dobřichovice v architektuře konce 19. a první poloviny 20. století“, ve velkém sále a zámecké chodbě. Výstava trvá do 16. října.

8. září, sobota – kostel Karlík, v 18:00

V kostele sv. Prokopa a sv. Martina bude slavnostní koncert ke 100. výročí založení Včelařského spolku pro Dobřichovice a okolí. Na programu jsou skladby V. Nováka, S. Rachmaninova a A. Dvořáka. Účinkují Foersterovo komorní pěvecké sdružení pod vedením sbormistra Jaroslava Brycha, klavírní doprovod Prof. Jaroslav Šaroun.

8. září, sobota – u residence pod lípou, 11 – 22:00

9. ročník festivalu historického šermu, tance a divadla Dobřichovická Alotria. Vstupné 100,-, mládež 50,- Kč a děti do výšky meče zdarma. www.urozeni-rvaci.cz.

9. září, neděle – nádvoří residence, od 14:00

Jiná vína - Všem milovníkům vína je určena nesoutěžní přehlídka výjimečných vín s názvem „Jiná vína“, která se uskuteční od 14 do 20 hodin. Vstupné se bude platit ve spodním sále při výdeji degustační skleničky. Hlavní pořadatel: Jan Schlindenbuch (schlindenbuch@seznam.cz).

15. a 29. září u residence pod lípou, od 8-12

Farmářské trhy, www.dobrichovicketrhy.cz.

16. září, neděle – residence, v 15:00

Liduščíno divadlo přijede zahrát pohádku „Střapaté pohádky z kouzelné zahrádky“ - pohádkový kabaret se spoluprací s dětmi. Na louce rozkvétají kytičky a v každé z nich je pohádka.

21. září, pátek – Sál dr. Fürsta, v 19:00

Otvírá se další kurs tanečních pro dospělé. První lekce v pátek 21. 9., poslední 16. listopadu, slavnostní závěrečný ples se koná v sobotu 24. 11. od 19 – 23 hod. v restauraci Republika v Řevnicích. Cena dle počtu účastníků cca 2500,- Kč.

Přihlášky: Růžena HARTMANOVÁ, 777 999 644, tanecni-praha@seznam.cz, kde v přihlášce zakroužkujete, že se jedná o Dobřichovice. Jako další nabídnou jednou týdně tanecní kurzy pro děti 1. stupně ZŠ, přímo ve škole v Dobřichovicích. Náplní kursu je seznámit děti jak se standardními, tak s latinskoamerickými tanci. V prvním semestru se naučí základní kroky a jednodušší variace. Kurs bude rozdělen podle věku žáků na šesti - osmileté a devíti až jedenáctileté. Tanec rozvíjí u dětí nejen jejich fyzické, ale i psychické dispozice, fantazii a v neposlední řadě utváří jejich osobnost. Přihlášky opět na tanecni-praha@seznam.cz.

ŘÍJEN

5. října, pátek – residence, v 19:00

Přednáška s výstavou – připravuje PhDr. Olga Vilímková. Přednáška se bude týkat života Mayů.

6. a 7. října, sobota a neděle – Sál dr. Fürsta

Slavnostní výstava ke 100. výročí založení Včelařského spolku pro Dobřichovice a okolí. Zahájení v sobotu 6. 10. ve 14 hodin. Historické i současné včelařské exponáty, magický svět včel v reálu, na videu i v povídání, výtvarná a vědomostní soutěž o ceny, včelí produkty velmi zblízka, nebude chybět ani hudba. Pořádá ZO ČSV Dobřichovice.

13. a 27. října, sobota – u residence pod lípou, 8 - 12:00

Farmářské trhy – poslední v tomto roce.

13. října, Sál dr. Fürsta, 19:00

Beseda s cyklocestovatelem Lucie a Michal Jonovi o cestování s jejich psem Ernestem.

14. října, neděle - Sál dr. Fürsta, 15:00

Připravujeme pohádku pro děti.

21. října, neděle v 15:00, Karlická ulice, od 16:30 residence

Protože už je to 10 let, co začala **CESTA MRAMORU**, dovolujeme si vás, spolu s ostatními účastníky všech ročníků symposií, pozvat do Dobřichovic na setkání a besedu, kterou bude moderovat spisovatel Pavel Kosatík.

Program:

15:00 Slavnostní otevření nové části chodníku se sochami z V. ročníku symposia začne uprostřed sochořadí přestřižením pásky

16:30 zahájení besedy se sochaři nejen posledního ročníku symposia ve velkém sále zámku v Dobřichovicích – moderuje spisovatel Pavel Kosatík, zahájení výstavy fotografií Zdeňka Valeše a Tomáše Kudrny, 17:30 občerstvení, volná diskuse.

28. října, neděle - residence

Soubor Ludus Musicus a hosté: Snění o minulosti - české snění.

LISTOPAD

9. listopadu, residence

Lampiónový průvod s RC Fabiánkem.

10. listopadu, sobota – Sál dr. Fürsta

Beseda s promítáním. Dana Puchnarová: Himaláje a život Tibeťanů v Dharamsale.

18. listopadu, neděle – Sál dr. Fürsta, 15:00

Pohádka pro děti. Malé divadélko Praha: Karkulka.

24. listopadu – 9. prosince – Sál dr. Fürsta

Prodejní výstava sušených adventních dekorací a jiných malých i velkých nejen vánočních inspirací, připravuje Martina Dvořáková.

Adventní trhy s tradičně velkolepým ohňostrojem a Mostový ples případnou letos na 1. prosince.

Připravila V. Cvrčková

MUSICA VIVA posedmé!

Od v neděle 5. do neděle 12. srpna jsme měli jedinečnou šanci navštívit koncerty již 7. ročníku hudebního festivalu Musica viva. Jakkoli současná situace není pro podniky tohoto druhu věru příznivá, dobrá věc se nakonec podařila. Pořadatelé nakonec díky podpoře městské pokladny dokázali připravit i při všech trablích a omezeních velice chutné menu ... Letošní rytmus festivalu byl rozvržen do jednoho týdne, takže jsme s výjimkou úterý mohli každý večer navštívit jeden zajímavý koncert. Bylo to věru náročné, ale odměna byla sladká ...

Jak sám název festivalu říká, akcent se zde klade na živou, a hlavně živoucí hudbu. A začátek byl věru po čertech živý. Po milém a přátelském vzájemném uvítání totiž festival zahájila čtveřice mladých hráčů na bicí nástroje,

kteří se před časem sešli na pražské HAMU a dokonce uspěli i v televizním zkoumání, má-li Česko či Slovensko nějaký talent. Dali si název NeoPercussio a nové to opravdu pro naše vnímání bylo, ačkoli takové kapely u nás i ve světě hrají a mají úspěch. Doba je holt rytmická, ty tam jsou povlovné obloučky valčíků ... Kvarteto doslova šokovalo poněkud nepřipravené a v nedělním podvečeru tak trochu „vláčné“ publikum v křižovnické residenci strhujícím programem klasické hudby pro různé typy bubnů, marimbu či vibrafon. Ale také brilantní skladbou pro 4 kosy, kterou nadšeným a rychle „probuzeným“ posluchačům nakonec rádi zopakovali. Byl to precizní, výsostně musikální a emotivní výkon, také tak trochu show, ale proč ne? Byla přece prázdninová neděle a svátek živé hudby ...

Pondělí 6. srpna bylo v kostele sv. Martina a Prokopa v Karlíku věnováno koncertu dívčího uskupení Fiorello Ensemble. To je komorní soubor, jenž se programově věnuje poučené interpretaci barokní hudby. Proto také v jejich promyšleném a precizním provedení v programu nazvaném *O Gottes Stadt* zazněly skladby takových mistrů, jakými byli J. S. Bach, D. Buxtehude, G. F. Händel či J. D. Zelenka. A protože v barokních kantátách jde vždy o jednotu hudby a textu, připravil soubor i tištěný program s texty a jejich překlady. Posluchači to náležitě ocenili. Pravda, větší ediční péče by programu i překladům prospěla ...

Žánrovou změnu přinesla středa 8. srpna. Tenhle večer byl věnován vzpomínce na srpen 1968 a na léta následující a vznikl díky spolupráci souboru Ludus musicus se spisovatelem Ludvíkem Vaculíkem. Principál Divadla Orfeus Radim Vašínský s hercem téhož divadla Janem Vaculíkem četli z Nepaměti L. Vaculíka jeho úvahy a záznamy z let 1969 – 1970. Ožil tak znovu příběh pověstné petice Deset bodů ze srpna 1969, smutné příběhy snah ve stále zúženějším prostoru si říci své

a neztratit tvář a sebeúctu, ale také příběhy bezpráví, fízlování a vyšetřování. A navíc to vše doprovodil sám autor díla L. Vaculík osobními vzpomínkami na tehdejší dny a na své přátele, zejména pak na malíře Vlastimila Beneše. A Ludus musicus přidal vtipně volené a půvabně aranžované písně z oné podivné doby, jako třeba *Zlaté střežičky*, *Narodilo se štěně*, Suchého *Tulipán*, v němž exceloval do souboru po létech se navrátil Ondřej Kulhavý. Skvělý a opět emocemi nabitý „živý“ večer ... Čtvrteční večer 9. srpna znamenal krásný výlet do sfér opery. V karlickém kostele vystoupili dva skvělí pěvci, v naší zemi již dlouhou dobu působící a zdejšímu publiku dobře známá japonská sopranistka Michiyo Keiko a její krajan, tenorista Kazuyoshi Masaki, jehož působistištěm je v současné době Itálie. Oba sólisty na klavír doprovodil Prof. Jaroslav Šaroun. Posluchačů přišlo hodně a byli odměněni magickým zážitkem. Zrodil se nejen z výjimečného umění a musikantského souznění všech tří aktérů, ale také díky volbě repertoáru. Kromě něžných a nesmírně půvabných a poetických japonských písní zazněly totiž také proslulé

arie z oper italských veristů G. Pucciniho, P. Mascagniho. Ale nejen to: došlo i na Rusalku A. Dvořáka. A to v plné kráse a v dokonalém hudebním i hereckém provedení.

Pátek 10. srpna přinesl zajímavou dramaturgickou změnu. Soubor Ludus musicus provedl v režii F. Běhouňka dvě půvabné rokokové opery. Tváří se navenek jako komické, ve své podstatě jsou však vážnými úvahami o základních tématech mravnosti a životní orientace. *Opera o komínku zedníky lajdácky postaveném* dnes neprávem nedoceňovaného autora Karla Loose (1722 – 1772), je dosti známou alegorií nejen o trvalosti či pomíjivosti věcí a o pokřivené vertikále od země vzhůru, ale i o oné pověstné hlíně a prachu, z něhož jsme vzešli a do něhož se jednou navrátíme. Což nakonec markantně připomněl závěrečný velice působivý taneční výstup Smrti. *Opera O vožralim muži* (tradiuje se také pod názvem *Žena a muž ožratý*) je trochu z jiného soudku. Jejím autorem je v 18. století v Čechách velmi populární skladatel singspielů Johann Tucek (1742 – 1783). Zazněla v premiéře (díky precizní spartaci člena souboru, gambisty Jakuba Michla) a řeší téma, které snad není třeba rozvádět ... Dramaturgicky výjimečný počín, jenž umožnil publiku seznámit se s málo známým kontextem, z něhož zvolna vznikala česká opera.

Sobota 11. srpna přenesla posluchače opět do karlického kostela. V půvabném programu představili multiinstrumentalisté P. Jaroslav Konečný a Tomáš Najbrt duchovní hudbu z našich nejceněnějších hudebních pramenů (např. královéhradecký Codex Franus z r. 1505) či hudbu renesančních autorů (např. Šimona Lomnického či Michaela Praetoria). A představili ji tak, jak snad jen oni umějí. S vtipem, elegancí, technickou bravurou i s nejvyšší pokorou.

Neděle 12. srpna byla posledním festivalovým dnem. V dobřichovické křižovnické residenci se představili opět soubor Ludus musicus a také soubor Školy starého

NeoPercussio ve skladbě pro 4 kopy. Foto Z. Kabelka.

tance, vedený Miroslavem Smahou. Na programu byly raně barokní *Balletti a tre voci* italského autora Giovanniho Giacoma Gastoldiho. Jde o žánrově hudební a taneční scénky inspirované tématy komedie dell' arte. Každá skladba je vlastně mini příběh, slova textu i znějící hudbu převádějí tanečníci, představující právě klasické postavy komedie dell' arte, do scénické podoby se všemi historickými prvky, tedy kroky, gestikou, mimikou i kostýmy. Vynikající a objevné představení, po zásluze odměněné bouřlivým potleskem zaplněného sálu.

Letošní ročník festivalu přinesl skutečně bohatý program, objevnou dramaturgii a vysokou kvalitu. Již padla zmínka o tom, že žijeme v době, jež není nakloněna akcím tohoto typu. Všude jen slova o nedostatku peněz, o škrtnutí a šetření. Přesto se ale našla řada lidí, kteří dokázali tomuto trendu vzdorovat a umožnili před léty slibně rozjetému festivalu zajistit další (a po výtce kvalitní) dějství ...

Za to a za ty krásné večery patří samozřejmě dík všem, kteří přiložili jakkoli ruku i hlavu k dílu. Budme však i trochu osobní a poděkujme také dvěma pánům, kteří celému tomu hudebnímu svátku dali tu podobu, s níž jsme se mohli potkat a z níž jsme se mohli tak těšit. Mním tím samozřejmě oba dramaturgy, pány Františka Běhouňka a Jaroslava Šarouna. A poděkujme také všem, kteří to vše finančně podpořili, zejména pak městu Dobřichovici.

J. Matl

Z představení Gastoldiho Balettù. Foto Z. Kabelka.

OLYMPIÁDA SKONČILA

fotbaly začínají

Vlastně je to jen pár dní, co skončil největší sportovní svátek - OLYMPIJSKÉ HRÝ, a již se začínají rozbíhat další a další velké sportovní akce, mistrovství, soutěže či přebory – zkrátka svět chce být v pohybu a chce se bavit. Pravda, nebylo tomu tak vždy. V dávných dobách, byla většina pohybových aktivit a jejich „trénink“ spojena jen s přípravou na lov, nebo na válku. Žádná velká legrace to nebyla ani v časech legendárních prvých OH, kdy tato vznešená olympijská myšlenka vznikala. Závodníci museli soutěžit zcela nazí, z prostého důvodu. Pod oděvem by mohly být ukryty zbraně. Staří Řekové si prostě nevěřili! Dnes je sport i sportování úplně jiné (i když jsou i takoví, co by do něj násilí rádi zavlékli), stalo se životním stylem i „průmyslovým odvětvím“. Někdo se jím živí, jiní ho provozují pro zdraví, další ho mají prostě rádi

a baví se jím. Pak jsou ještě takoví, kteří ho mají jako náhražku náboženství a vzývají své oblíbené hvězdy, putují jim v patách od sportoviště ke sportovišti a freneticky oslavují každé jejich vítězství. Mimo chodem, zajímavé je, jak některá slova i výrazy získaly zcela jiný význam. Jako například: *svatostánek* není žádná sakrální stavba, nýbrž stadion; *svatyně* je fotbalová či hokejová branka; *strážce svatyně* je gólman; *božský* znamená vynikající. A ještě mnohé další. Závěrem mi dovolu, abych Vás jménem výboru fotbalového oddílu SOKOLA DOBŘÍCHOVICE, pozval do našeho místního *svato-stánku*, totiž na naši fotbalovou *bohoslužbu* ... Nudit se určitě nebudete ... K hostujícím soupeřům se bohužel chováme nekřesťansky – klidně jim nasázíme i čtyři góly, jako minule Berounu.

KRAJSKÝ PŘEBOR - PODZIM 2012

1. kolo - NE 12. 08.	Dobřichovice - ČLU Beroun	od 17:00 hod.
2. kolo - SO 18. 08.	FKB Poděbrady - Dobřichovice	od 17:00 hod.
3. kolo - NE 26. 08.	Dobřichovice - Tatra Sedlčany	od 17:00 hod.
4. kolo - NE 02. 09.	AFK Semice - Dobřichovice	od 17:00 hod.
5. kolo - NE 09. 09.	Dobřichovice - SK Karlo Benátky	od 17:00 hod.
6. kolo - SO 16. 09.	Slavia Louňovice - Dobřichovice	od 16:30 hod.
7. kolo - NE 23. 09.	Dobřichovice - Sok. Ovčáry	od 16:30 hod.
8. kolo - SO 29. 09.	Sok. Klečany - Dobřichovice	od 16:30 hod.
9. kolo - NE 07. 10.	Dobřichovice - Polaban Nymbuk	od 16:00 hod.
10. kolo - SO 13. 10.	Sok. Dlouhá Lhota - Dobřichovice	od 10:15 hod.
11. kolo - NE 21. 10.	Dobřichovice - FC Jílové	od 15:30 hod.
12. kolo - NE 28. 10.	Dobřichovice - Nová Ves p. Pleší	od 14:30 hod.
13. kolo - SO 03. 11.	Tatran Rakovník - Dobřichovice	od 14:00 hod.
14. kolo - NE 11. 11.	Dobřichovice - SK Spartak Příbram	od 14:00 hod.
15. kolo - NE 18. 11.	FK Čáslav B - Dobřichovice	od 13:30 hod.

Všechna domácí utkání, sehrají Dobřichovice na svém hřišti v Dobřichovicích.

Za oddíl kopané Miloslav Omáčka

ZAČÍNÁ

volejbalová sezóna 2012 - 2013

Začátkem října zahajují volejbalové soutěže, v nichž bude Sokol Dobřichovice zastoupen dvěma družstvy v první lize (Áčka mužů a žen) a dvěma družstvy v krajském přeboru první třídy (Běčka mužů a žen). Připomeňme si nejprve, jak si tato naše družstva vedla v uplynulé sezóně.

Muži A postoupili do play-off z druhého místa v základní části, v semifinále byli vyřazeni Starým Městem, které zvítězilo i ve finále a postoupilo do extraligy; naši tak v závěrečné tabulce obsadili třetí místo, když v utkání poražených semifinalistů zvítězili nad Kladnem.

Ženy A se z celkového počtu třinácti prvoligových družstev umístily na devátém místě, což vzhledem k tomu, že tuto soutěž hrály poprvé, je výborný výsledek.

V krajském přeboru první třídy se muži B umístili na pátém a ženy B na čtvrtém místě.

PŘEHLED DOMÁCÍCH UTKÁNÍ A SOUPEŘŮ DO KONCE PROSINCE:

Muži A (1. liga, popatnácté!):

5. 10. ČZU Praha B, 6. 10. MFF Praha, 12. 10. Česká Lípa, 13. 10. Nymburk, 2. 11. Hr.

Králové, 3. 11. Brno B, 17. 11. Č. Budějovice, 14. 12. Kladno, 15. 12. Ervěnice.

Ženy A (1. liga, podruhé):

12. a 13. 10. PF Č. Budějovice, 2. a 3. 11. Madeta Č. Budějovice, 16. a 17. 11. Žižkov, 7. a 8. 12. Rokycany.

Muži B (krajský přebor 1. třídy):

13. 10. Český Brod, 3. 11. Kralupy, 10. 11. Roztoky.

Ženy B (krajský přebor 1. třídy):

6. 10. Slaný, 20. 10. Benešov, 10. 11. Kralupy, 24. 11. VK Benešovská, 8. 12. Rakovník.

Kadetky (krajský přebor):

Soutěž se hraje turnajovým způsobem, její podzimní část na antuce, zimní část v hale. V podzimní části se dva z těchto turnajů uskuteční 8. a 22. září u nás; v prvním se naše děvčata utkají s Mělníkem a s Neratovicemi, ve druhém s Kolínem a s VK Benešovská. V zimní části budou hrát 4. listopadu v Nymburku a 2. prosince v Kolíně.

HgS

ORIENTÁCKÉ

Nagano

Orientační běh je sport, který česká média opomíjejí. Je totiž nedivácký. Vše se odehrává v hloubi lesa, dramata mezi kontrolami ani reklamní nápisy na tričkách borců

divák moc nevidí. S rozvojem techniky se sice možnost sledovat závodníky v akci hodně zlepšila (na velkých závodech jsou po lese rozseté televizní kamery, vysíla-

Radost J. Procházka v cíli.

če GPS signálu připevněné na tělech závodníků umožňují sledovat jejich postupy on-line přímo na obrazovce), ale než to vezmou naše noviny a televize na vědomí, potrvá ještě asi dlouho. I letošní mistrovství světa ve švýcarském Lausanne (14. - 21. 7.) zůstalo českým sportovním fanouškům téměř utajeno. Musíme proto celostátní media trochu v Kukátku zastoupit a alespoň občany Dobřichovic informovat o události nevidané.

Nejprestižnější disciplinou v programu mistrovství světa je závod štafet. Je to podobné jako v běžeckém lyžování. Je to jediný závod v individuálním sportu, kde rozhoduje kolektivní výkon. Tady se ukáže, která země je opravdu nejlepší. Která má

borce s chladnou hlavou a horoucím srdcem. Naši orientační běžci (nejdříve českoslovenští a pak čeští) usilovali o vítězství ve štafetách 50 let. Celé generace orientačkových legend se vystřídaly v týmech, které na titul nikdy nedosáhly. Vždy někdo z družstva udělal chybičku, zaváhal v rozhodující chvíli, soupeři byli rychlejší, měli pevnější nervy ... Občas nějaká medaile cinkla, ale zlato nikdy.

Letos ve Švýcarsku naši v závodech jednotlivců moc nezářili, tak si od štafet na závěr šampionátu nikdo moc nesliboval. A stal se zázrak. Neuvěřitelná orientačká pohádka. Kluci běželi jako bohové. Na prvním úseku Tomáš Dlabaja z Turnova přinesl štafetu v čelním balíku spolu s největšími favority, na druhém Honza Šedivý z Prahy utekl všem slavným seveřanům a předal na první pozici s náskokem pár vteřin. A finišman Jan Procházka z Dobřichovic se nezalekl nikoho. Vybíral chladnokrevně vlastní postupy, držel stále nepatrné vedení a v cílové rovince nedal šanci ani Švédovi, ani výbornému Norovi, který vyhrál dva dny před tím rozdílem třídy závod jednotlivců. Čeští orientační běžci slaví a jsou pyšní na své hrdiny. Buďte taky pyšní na to, že jeden z nich je z Dobřichovic. Vždyť kolik obcí se může pochlubit tím, že jejich občan je mistrem světa?

L. Fantová

TENISOVÁ reminiscence

Redakčním záměrem, kterého se ujal P. Kosařík, bylo napsat článek o tenisu v Dolním Poberounčí. Historické materiály, které z archivu poskytl D. Havlík, se mu natolik zalíbily, že je

s drobnými úpravami navrhl zveřejnit, přestože se většina z nich v minulosti již objevila v klubových tiskovinách. A tak informace o místním tenisu převážily nad článkem o širším okolí.

TENIS v Dobřichovicích

Od dob pozdního c. a k. mocnářství, kdy se údolí Berounky stalo vyhledávanou výletní a rekreační oblastí zámožnějších pražských vrstev, se v naší oblasti datuje i zájem o novou a do té doby neznámou hru: tenis. Dobřichovice patřily po té stránce k průkopnickým obcím: první dva soukromé pískové kurty zde byly postaveny už v 90. letech 19. století. Pánové, v ruce bizarní trojúhelníkovité rakety, v nabíraných košilích s motýlkem a v dlouhých bílých kalhotách, a dámy v krinolinách až na zem, tam poprvé jásali nad nechyatelnými returny a vyvedenými kratasy před zvědavými očima vesnických kluků za plotem, za který tenkrát nesměli.

Čas míjel a zájemců o tenis přibývalo. A tak byly před první světovou válkou z prostředků Dobrovolného okrašlovacího spolku v Dobřichovicích vybudovány dva dvorce se šatnami a kuželnicem (později zarostlé hluboko v lese). Od této chvíle nastává skutečné zlaté období dobřichovického tenisu. Jsou pořádány věhlasné turnaje, které soutěží co do popularity s podobnými turnaji pořádanými v sousedních Řevnicích a později v Černošicích. Na nich dobývají vavříny esa tehdejšího pražského – tj. českého – tenisu: Zemla, bratři Koželuhové a další.

Ale čas nezastaví, tenis nabírá stále více na šíři i kvalitě – i v Dobřichovicích. V roce 1927 rozhodlo vedení Dobrovolného okrašlovacího spolku, že užívané dva pískové dvorce s kuželnicem již nestačí potřebám a zakoupilo dnešní pozemek ve stráni na pokraji lesa pro výstavbu nových dvorců. V roce 1928 už stojí kurty nové, antukové, které tvoří základ i dnešního areálu. Ještě po letech návštěvník obdivuje velkorysost terasovitého uspořádání tří dvorců, zasazených do zelené trávníků

a lesa. Původně zamýšlený centrální dvorec a klubovna tehdy už nebyly dobudovány, neboť těsně před zahájením výstavby vypukla druhá světová válka.

Na těchto nových kurtech se ve 30. letech soustředil tenisový život v Dobřichovicích. Nadále jsou pořádány hodnotné celostátní turnaje, ve kterých figurují jména jako Siba, Buriánek, Pachovský, Cejnar a jiní.

Po válce dochází ke stagnaci. Dvorce jsou zanedbané, chybí nejnútnejší tenisová výstroj. A zde se dává do boje za udržení tenisu v Dobřichovicích tříčlenná skupina nadšenců. Jak František Procházka st., tak Antonín Forst a Antonín Gemperle zápolí s nepochopením lidským stejnou měrou jako s nedostatečnými materiálními a finančními prostředky. Jen nezměrné nadšení a víra těchto několika lidí v budoucnost tenisu dokázaly, že se v provozu udržely dva dvorce.

Celý areál se zchátralým zařízením se stává majetkem TJ Sokol Dobřichovice. Tím je záchrana tenisu pro Dobřichovice do jisté míry zajištěna. Ale ještě po dlouhá léta tu tenis žije na okraji zájmu. Tenisový oddíl tvoří několik hráčů, existuje pouze jedno družstvo dospělých, soutěžící v okresním přeboru. Úroveň hry je nevalná, základní vybavení nedostatečné.

Teprve minulost dnes už také docela dávno přináší zásadní obrat ve vývoji. Píše se rok 1975. Tenis jako sport se definitivně oprošťuje od přídomku „sport pro horních deset tisíc“. Okolo Zdeňka Fanty, Antonína Havlíka a Ing. Zdeňka Hetzera se soustřeďuje další generace tenisových přívrženců. Vzniká parta, v které nechybí nadšení, plány, chuť přiložit ruku k dílu. Nakonec jsou vytvořeny i finanční a materiálové podmínky.

A tak jsou na jaře 1976 zahájeny práce na dobudování celého areálu. Na podzim téhož roku stojí klubovna, šatny, je obnoven třetí dvorec, postavena odrazová stěna, zrekonstruováno oplocení, funguje nové vodní hospodářství. Souběžně se stavebními pracemi dochází i k podstatnému růstu zájmu o hru z řad místního obyvatelstva i z řad rekreatantů. Do soutěží se zapojují tři družstva dospělých, družstvo dorostu a družstvo žáků. Začíná se systematicky pracovat s mládeží. Prudký nárůst členů si vynutil stavbu čtvrtého dvorce (1979) a rozšíření objektu klubovny (1981). V roce 1976 byl uspořádán po mnoha letech opět veřejný turnaj – 1. ročník Memoriálu Františka Procházky ve dvouhře mužů. Memoriál ve svém názvu nese jméno muže, jenž se zasloužil o udržení tenisu v Dobřichovicích v 50. a 60. letech. K původní dvouhře mužů přibyla v roce 1982 dvouhra žen a v roce 1986 i čtyřhra. Z domácích hráčů zvedli nad hlavu vítězný pohár v roce 1976 Jan Procházka a v roce 1984 Robert Řezníček. Druhým největším pořádaným turnajem byl v letech 1977 – 1986 krajský turnaj ve čtyřhrách dorostu a později i dospělých, který otevíral letní sezónu. Nepříznivé zimní počasí a stále dřívější začátky soutěží družstev přinutily pořadatele tento jarní turnaj po deseti ročnících zrušit a nahradit jinými. Celkem bylo pořádáno během roku na sedm veřejných (krajských i okresních) turnajů a další turnaje oddílové.

V roce 1987 přišel první velký úspěch v soutěžích smíšených družstev. Po několika letech marného snažení se podařilo A družstvu dospělých vyhrát nejen svou skupinu, ale i kvalifikaci a postoupit z krajské soutěže do krajského přeboru. Dobřichovický tenis se tak ocitl mezi osmi týmy nejvyšší soutěže Středočeského kraje a v následující sezóně (1988) si dokázal vítězstvím v posledním utkání udržet příslušnost v krajském přeboru i pro další rok. Nejlepším hráčem oddílu 80. let byl Robert Řezníček, hráč první patnáctky Středočeského kraje, celkově na 120. místě žebříčku ČSSR. V roce 1988 postoupil do závěrečných kol v řadě celostátních turnajů, byl finalistou krajského přeboru ve čtyřhře a spolu s Dušanem Jurčíkem vítězem okresního přeboru ve čtyřhře. Titul okresního přeborníka 1988 získal překvapivě druhý hráč oddílu D. Jurčík po finálovém vítězství právě nad R. Řezníčkem. Konjunktura dobřichovického tenisu od druhé poloviny 70. let do začátku 90. let 20. století byla spojena se jmény Zdeněk Fanta (od roku 1972 vedoucí oddílu a později předseda), Antonín Havlík, Zdeněk Hetzer, Daniel Havlík, bratři Procházkové a další. Přes období určité novodobé stagnace závodního hraní konce 20. a začátku 21. století oddíl převedl František Procházka ml. (předsedou v letech 1991 až 2008). S elánem a ambicemi byl zvolen nový výbor oddílu v roce 2008, předsedou se stal Tomáš Tomášek.

MOŽNOSTI HRANÍ na tenisových dvorcích TJ Sokol Dobřichovice

Organizační řád tenisového oddílu rozlišuje statut člena oddílu a hosta. Členem oddílu se může stát každý, kdo souhlasí se stanovami České obce sokolské a je připraven

respektovat organizační řád oddílu. Jednorázový vstupní poplatek činí 2500 Kč (v případě manželského páru či partnerské dvojice dohromady 3000 Kč), roční členský

příspěvek činí 2000 Kč (partneři dohromady 3000 Kč), mládež a senioři 1000 Kč. Člen oddílu dále musí splnit brigádnické povinnosti – odpracovat nebo uhradit (100 Kč/hod) celkem 10 hodin ročně. Pro kategorii host neplatí povinnost zaplatit vstupní poplatek, roční příspěvek mají ale hosté vyšší – 3000 Kč, resp. mládež a senioři 1500 Kč, partnerská dvojice 5000 Kč. Brigádnická povinnost je v této kategorii stejná jako u členů. Využívat areál však mohou také nečlenové oddílu v rámci režimu tzv. hodinového hraní (cena za pronájem 1 dvorce na hodinu je 140 Kč bez ohledu na počet hráčů), jedinou podmínkou je, aby byl dvorec volný. A protože stávající členové nejsou schopni vyčerpat kapacitu dvorců zcela, volno alespoň na jednom kurtu bývá často. Nově oddíl zavedl možnost rezervace dvorců dopředu. Rezervaci je možno učinit na

tel. čísle 775 530 902. Hraní lze rezervovat do 18 hodin a to za jednorázový rezervací poplatek 30 Kč. Oddíl se dlouhodobě snaží vytvářet příznivé podmínky pro výchovu dětí a mládeže. V této oblasti působí dnes už tři trenéři. K panu Vladimíru Gavriněvovi (723 139 193) přibyl Ing. Jiří Němec (602 659 626) a pan Karel Křenek (606 291 313). Ti mají právo si za symbolický poplatek rezervovat tréninkové hodiny ve vymezené době a se svými svěřenci se bez zásahů oddílu domlouvají na případné odměně. Každého z výše uvedených trenérů však může kontaktovat i dospělý hráč, a pokud to jenom trochu časově půjde, jistě se domluví na vlastním individuálním tréninku. Od letošního podzimu by v našem areálu navíc měla začít působit i profesionální trenérka paní Renata Štefková (602 299 926), ta by se však chtěla soustředit zejména na mládež.

J. G.

Kde se hraje v okolí Dobřichovic

Sportcentrum Lidák Řevnice (bývalý Lidový dům) – víceúčelový areál otevřený v říjnu 2008 s celoročním provozem, v zimě se hraje v nafukovací hale. K dispozici jsou tři tenisové kurty, ubytování pro 36 osob, restaurace, dráha pro pétanque a další služby včetně zážitkových a vzdělávacích programů pro firmy. Zájemcům o relaxační pobyty jsou k dispozici mj. služby maséra a kosmetičky.

Zdejší tenisová škola se zaměřuje hlavně na děti ve věku 4 – 14 let, má celoroční provoz, v létě se konají tenisové kempy. Spolupracuje s místní základní školou, ve které je otevřena sportovní třída s rozšířenou výukou tělesné výchovy a zaměřená na míčové sporty s řevnickou tradicí. Se zvlášť nadanými dětmi, které mají předpoklady k závodní dráze, se pracuje v Centru talentované mládeže. (www.tenisrevnice.cz)

Klub LTC Řevnice vyvíjí svou činnost na stejných dvorcích, kde kdysi začínala jedna z nejlepších světových tenistek všech dob, odtud i jeho podtitul: Tenisový klub Marty Navrátilové. V areálu je k dispozici pět antukových dvorců s možností tréninku dospělých i dětí. (www.ltcrevnice.cz)

Lety – dva kurty s víceúčelovým povrchem Rebound Ace jsou k dispozici v místní hale TK Millennium. (www.tenislety.cz)

Tenisový Club Černošice-Mokropsy nabízí čtyři kurty s moderním povrchem z umělé antuky. Má celoroční provoz, v zimě jsou kurty zastřešeny přetlakovou halou. Místní tenisová škola je určena hráčům všech věkových kategorií (dětí od čtyř let). (www.tenisclub-mokropsy.cz) Na antuce si lze zahrát také na kurtech **Tenisového klubu SK Černošice**. (www.sk-cernosice.cz)

Red.

JDE O TO „UMĚT BEJT K LIDEM“, říká bankéř Jiří Stoklasa,

držitel franšizové licence UniCredit Bank v Dobřichovicích.

Jak jste se dostal k bankovníctví?

Původně jsem studoval medicínu. Moc mě to nebavilo, navíc bylo jaro roku 1990, všude se otevřely nové možnosti a mně se zdálo, že když na fakultě zůstanu, stane se ze mě buď dealer farmaceutické firmy, nebo lékař, který nebude svoji práci dělat dobře. Lákalo mě studium ekonomie, ale do přijímacích v ten rok zbývala ještě spousta času, a tak jsem si řekl, že v rámci oddechového času půjdu zatím někam pracovat a naskytla se zcela náhodná možnost pracovat v bance.

Nastoupil jsem tehdy do Komerční banky na pobočku pro Prahu-západ. Jako úplného nováčka mě ke klientům hned nepustili, a tak jsem si musel ostruhy vybojovat od úplného začátku. Začínal jsem někde v back-officu jako ten nejpоследnější bankovní úředník, který je tam stejně jenom na chvíli. V té době ale banky zažívaly nejzajímavější období, starý úřednický přístup se měnil v mnohem otevřenější klientský. Takže jsem místo odhadovaného ročního provizoria potom v bance už zůstal a bankovníctví a finance jsem vystudoval dálkově.

V bance jsem získal neocenitelné zkušenosti. Osahal jsem si ji zevnitř, do detailu, a z těchto svých zkušeností, a ne jen tak z teorií získaných ve škole, dodnes žiju. Když jsem se později dostal do významných manažerských funkcí, nikdy mě nikdo neopil rohlíkem. Alespoň si to myslím J. Ve většině případů jsem věděl, jak je to skutečně, znal jsem souvislosti.

Na jakých postech jste v Komerční bance pracoval?

Vystřídal jsem jich víc, ale zlomový pro mě byl rok 1994, když Komerční banka začala zřizovat své expozitury. Stal jsem se šéfem jedné z prvních, v Břevnově, a dostal jsem na starost svůj první,

tehdy dvanáctičlenný tým. Pro mě senzace: bylo mi třicet let. Vlastně jsem si možná zpočátku ani neuvědomoval rozsah své odpovědnosti. Ale zůstal jsem tam šest let a většinu té doby mě to bavilo a byli jsme úspěšní.

Co dělá bankéř, když mu začne vadit rutina?

Já jsem zkusil odepsat na inzerát z Hospodářských novin. Bank Austria/Creditanstalt tehdy vypsal výběrové řízení na místo ředitele nově zřizované pobočky na Praze 6. Vyhrál jsem, a tu pobočku jsem potom v roce 2000 na Kulatáku otevíral. Po dvou letech mi nabídli místo ředitele hlavní pobočky na náměstí Republiky. Byl to čas bankovních fúzí, i naše banka se tehdy spojila s německou Hypo Vereinsbank.

Od roku 2004 jsem pak působil v UniCredit bank. To pro mě byl zásadní kariérní krok, stal jsem se šéfem její hlavní pobočky na Příkopech. Byla to tehdy jedna z absolutně největších bankovních poboček na trhu vůbec. Na této pobočce tehdy pracovalo asi osmdesát lidí, v nádherné historické budově, kde kdysi sídlila Živnostenská banka. Pracoval jsem tam tři roky, než pak došlo k dalším fúzím, po kterých jsem se rozhodl, že z firemního provozu odejdu.

Od té doby se o vás mluví jako o bankéři na volné noze ...

Od těch dob se převážně věnuji personalistice a personálnímu poradenství. Začal jsem se jednoduše více zajímat o lidi kolem sebe. A našel jsem se v tom. Zabývám se realizací rozvojových programů, které jsou zaměřené zejména na měkké dovednosti. A to jak v rámci skupinových tréninků, tak i na bázi individuálního coachingu. V podstatě jde o vztahovou psychologii: ukazují

lidem směr, jak by mohli být úspěšnější v životě, v práci, jak lépe navazovat a udržovat vztahy se svým okolím, podřízenými a spolupracovníky, jak nalézt rovnováhu, jak lépe komunikovat, jak si, jednoduše řečeno, radostněji užívat života. V knížkách to bývá někdy popsáno dost složitě a tváří se to jako velké moudro, ale je to více méně otázka uvědomění si své podstaty, toho, kdo jsem a co vlastně skutečně chci a jak toho dosáhnou v rámci interakce se svým okolím se zachováním respektu a vztahové rovnováhy. Velmi jednoduše a asi i nejpřesněji shrnul podstatu této práce můj kolega z branže Marek, který to celé nazval: „Umět bejt k lidem.“

Zvenku, laikovi, se spíš zdá, že v českém bankovníctví pořád převažují direktivní způsoby řízení.

Ano, je to tak v převážné míře, neboť žijeme v uspěchané době, kdy na řadu věcí není prostě čas. Ale asi se to liší i případ od případu a velkou roli při tom hraje lidský věk a úroveň životních zkušeností, filosofie. A taky samozřejmě potřeby, které se v průběhu života mohou měnit. Manažer, když je mladší a dravější, má tendenci preferovat spíše direktivní řízení: stanoví se cíl a kontroluje se pak jeho plnění a moc se neřeší příčina vzniku toho či onoho plnění; splnění cíle je většinou považováno za standard a neplnění je po zásluze potrestáno stanovením sankce. Taky jsem si tuto etapu prožil. Dnes preferuji jednoznačné vedení: ne že bych neuměl někdy zarvat, ale nechci, aby lidi dělali jenom to, co jim nařídím. Snažím se objevit v nich jejich vlastní potenciál, jejich motivaci a vytvořit pak takové vzájemné vztahy, ve kterých si dokážeme vzájemně vyhovět na dlouhodobé bázi. V podstatě jde o to, že pouze spokojený zaměstnanec dokáže dlouhodobě podávat vysoké výkony. Takže chválit, chválit a zase chválit, ale musí být samozřejmě za co a devalvovat se dá samozřejmě i pochvala.

Jak jste se jako bankéř dostal do Dobřichovic?

Dozvěděl jsem se, že UniCredit Bank se rozhodla rozšířit pobočkovou síť ve formě franšíz (podnikání pod cizí značkou: za to, že fyzic-

ká osoba vloží svůj kapitál, může podnikat v rámci zavedené firmy). Rozhodli jsme se s kolegou, že to zkusíme, i když jsme si úspěchem právě v případě Dobřichovic nemohli být předem jisti. Když člověk prochází výběrovým řízením o udělení franšizové licence, musí splnit spoustu požadavků, ale na to, kde by svou pobočku chtěl mít, se ho zeptají až úplně nakonec. UCB si dobřichovickým potenciálem nebyla moc jistá: z pohledu demografie je obec příliš malá na to, aby bankovní pobočku „uživila“. Argumentoval jsem tím, že jde o středisko regionu se zajímavou klientelou. A roli hrála i moje lokální znalost.

Riskoval jste?

Ne. Pocházím sice z Prahy, ze Smíchova, ale Dobřichovice s okolím dobře znám. Od dětství jsme s rodiči dojížděli na víkendy do Černošic. A s rodinou dnes bydlím v nedalekém Klínci. Za ta léta spolehlivě vím, že klientský potenciál tady je, i když má jinou strukturu než třeba v regionu Rokycan, kde máme jednu z našich dalších poboček. Nikdy neodmítáme žádné zákazníky, naše pobočky jsou otevřené pro všechny – ale pravdou je, že v Dobřichovicích žijí převážně lidé z vyššího segmentu.

Splnilo se tedy během roku a půl očekávání, která jste v Dobřichovicích měl?

V podstatě ano. Po prvním roce jsme měli přibližně o deset procent méně klientů, než jsme předpokládali, ale celkový objem obchodů naše očekávání naplnil.

Proč myslíte, že by měl nerozhodnutý klient zajít právě k vám? Dnešní bankovní svět není světem přehnané zákaznické důvěry jako v některých západních zemích.

Svět českých bank je malý. Skoro všichni se v něm známe, v Praze a okolí to platí v podstatě absolutně. Je to jedna z hlavních příčin, proč se nabízené produkty různých bank tolik podobají: kdekoli nějaký bankovní manažer něco vymyslí, konkurence ho v řádu týdnů, nanejvýš měsíců napodobí.

Odlišit se proto dá vlastně jenom po stránce služeb. Jednat s klientem jinak než ostatní. Dnes už lidé nestojí před bankovními přepážkami fronty, jako to bylo v devadesátých letech. Všichni už mají své účty zřízené a někdo někde jim o ně nějak pečuje. Ale právě o tom „jak“ to je. My se snažíme našim klientům vycházet vstříc, řešit jejich potřeby právě na bázi dlouhodobého vztahu. Nemusím při každém setkání s klientem hned něco prodat. Jde o to dokázat si porozumět a navzájem si opakovaně řešit svoje potřeby. Jsou banky, ve kterých se zákazníkem dodnes mluví jen do chvíle, kdy s ním někdo podepíše smlouvu – a pak už mu jenom strhávají peníze a běda, když se dostane do insolvence. Jsou banky, kde, když to jen nepatrně přezenu, prodají osmdesátileté babičce investici s návratností za dvacet let: všem je jasné, že se jí nedožije. Vítězí zisk. Takhle my to dělat nechceme a neděláme. Snažíme se, aby zákazník náš vyrovnaný a korektní přístup rozpoznal už od začátku. Když k nám poprvé zavolá, neříkáme mu Přijďte a zaplatte, ale Přijďte a dejte si káfe, popovídáme si o tom, co pro sebe navzájem můžeme udělat. Chceme, aby se klient u nás cítil dobře a porozuměl tomu, že nám jde o dlouhodobý a oboustranně příjemný vztah. Taky mě na tom celém zajímá hledání skulin v efektivní komunikaci. Každému z nás možná denně volá několik firem - prodejců a něco nám nabízejí. Nám jde ale o to, aby si nás i na informacemi přeplněném trhu naši zákazníci všimli, dokázali si nás najít a využili naši jednoznačně odlišnosti a získali tak pro sebe cenné výhody.

Myslíte, že bankéřský stav získá zpět důvěru, kterou kdysi měl?

Pravda je, že bankéři za první republiky byli opatrnější. Víc koukali za roh, víc hledali dlouhodobější efekt než okamžitý zisk. Změní se to, až české banky přestanou jenom prodávat produkty a upnou se víc k řešení problémů lidí. Aby si manažer běžné bankovní pobočky udržel pozici, musí neustále dokazovat, že plní své cíle, musí vykazovat, že jeho pobočky za týden prodaly určené množství produktů, vydělaly tolik a tolik. Musí třeba prodat určitý počet kreditních karet

bez ohledu na to, co to klientům přinese, zda-li je vůbec potřebují. Pokud to neudělá, je záhy vyměněn někým z dlouhé fronty náhradníků. Pokud jste ale franšízant, nejste pod tlakem manažera, který se bojí o svoji židli. Máte možnost s klienty víc komunikovat, vymýšlet jim služby na míru. Čím dál víc lidí v dnešní době potřebuje konsolidovat své úvěry, ke kterým se zavázali. Prohlubuje se zadlužení obyvatelstva na různých úrovních. A my jsme schopni jim pomoci, refinancovat jejich dosavadní spotřebitelské úvěry, úročené běžně sazbou i přes 20%, sazbou pod 9%. Tímto způsobem dokážeme zkonsolidovat všechny klientské závazky mimo hypoték a úvěrů ze stavebního spoření. Na měsíčních splátkách tak naši klienti mohou ušetřit tisíce korun.

Vystřídal jste řadu pracovních pozic a měnil jste je většinou ve chvíli, kdy vás dostihla rutina. Zdá se mi, že tvůrčí a proměnlivá složka práce je pro vás klíčová. V čem spočívá? Kdy bankéř „tvoří“?

Pro mě je na celé té práci nejdůležitější hledání synergie mezi potřebami trojice lidí: klienta, kterému musíme umět vyřešit jeho finanční potřeby, mého zaměstnance - spolupracovníka, který musí své práci dávat víc než jen to, co je povinné, a mne jakožto člověka odpovídajícího za hospodářský výsledek a návratnost investice. A všechny nás to musí bavit. Prostor mé kreativity je tedy dán tímto trojúhelníkem.

V takové práci si asi člověk těžko může říci: Dost, dál už nedělám. Býváte unavený?

Snažím se, abych nebyl pořád. Uvědomuji si rizika středního věku, všech možných stresů ... Proto jsem v podstatě záměřil k této „volnější“ formě podnikatelské činnosti. Jako manažer v bance bych už dneska ani zaměstnaný být nechtěl a asi ani nemohl. Moc bych odmítl J. V dnešním bankovní-manažerském sektoru je většina věcí postavená na tzv. reportingu, člověk se neustále zpovídá ze všech svých činností, vykazuje výsledky a podává různá hlášení ... Jako franšízant člověk odpovídá jen za zhodnocení svých vlastních investic. Volného času tím asi nepřibude, ale člověk je svým pánem.

J. Stoklasa. Foto Vladimír Illetško.

Zmínil jste volný čas. Jak ho trávíte, když vám nějaký zůstane?

Dokud jsem pracoval jako klasický bankéř, většinu mého života vyplňovala práce. Dnes je to jinak, víkendy si umím uchránit a až na výjimky je trávím s rodinou. Jedinou změnou tohoto pravidla jsou občasné sobotní konzultace v Brně, kde si rozšiřuji své obzory studiem sociální pedagogiky na jedné z tamních státních vysokých škol.

Máte čas na koníčky? Sport?

Jako dítě jsem vyrostl v souboru Bambini di Praga, měl jsem tu čest objet se souborem jako teenager kus světa. Po letech jsme se ke zpívání s přáteli vrátili, založili jsme komorní smíšený sbor. Loni jsem ale musel svou činnost v něm ukončit. Soubor se dostal na téměř profesionální úroveň, začali jsme zpívat například se Symfonickým orchestrem hlavního města Prahy FOK, vystupovali jsme pro Výbor dobré vůle Olgy Havlové atd. A já jsem neměl dost času na přípravu: nejsem „listař“, než si nastuduju noty, chvíli mi to trvá. V současnosti mimo rodinu už další volný čas nemám.

Jak sám sebe vidíte za deset let?

Rád bych čím dál víc dělal jen to, co chci a čas,

který je mi vyměřen, prožil tak, jak chci, a ne tak, jak musím. V současnosti jsem finančně na své každodenní práci závislý tak jako většina obyvatel: sám splácím hypotéku na dům. Za pár let budu doufám svobodnější. Tou dobou už by měla být také stabilizovaná kompletní síť našich franšízových poboček. V současnosti spravujeme s kolegy čtyři (kromě Dobřichovic ještě v Rokycanech, Kralupech a Nymburce). Pátou, v Rakovníce, nám nedávno schválili a dvě další lokality máme v jednání. Další už zřejmě neotevřeme, všechna zajímavá místa jsou víceméně obsazená.

Časem bych ještě rád vyladil naši pobočkovou síť tak, aby ji stačilo jen zpozdválet strategicky koordinovat a aby fungovala v podstatě sama právě prostřednictvím kvalitních lidí, které si snažíme našim způsobem vychovat k dlouhodobé loajální spolupráci. Pak si jenom cca jednou za měsíc pozvat šéfy poboček na kobereček a pochválit je za skvělé výsledky. V současnosti, kdy se systém zabíhá, řeším některé věci „z centra“ a jiné na místě, jsem tak někým mezi regionálním manažerem a šéfem pobočky. To by se v budoucnosti rozhodně mělo změnit.

Tak vám k tomu držím palce!

Ptal se Pavel Kosatík

Úvěry dohromady
vám sloučí kdekdo.

Ušetříte
na měsíční
splátce
3 460 Kč

Ale jen my vám
hned dáme
navrch 3 000 Kč.

ul. 5.května 348, 252 29 Dobřichovice
tel.: 955 964 800, mobil: 606 058 222
e-mail: expres.dobrichovice@unicreditgroup.cz
www.unicreditbank.cz

Jednou jste dole, jednou nahoře.
S námi zvládnete obojí.

Vítejte v
UniCredit Bank Expres

Částka ve výši 3 000 Kč bude poskytnuta v případě sjednání PRESTO Půjčky s dobou trvání min. 60 měsíců, s pojištěním schopnosti splácet a aktivně užívaným účtem v UniCredit Bank. Celková výše sloučených úvěrů (bez poplatků za předčasné splacení úvěrů) musí přesáhnout částku 100 000 Kč.
Reprezentativní příklad pro PRESTO Půjčku: Chci si půjčit 180 000 Kč • Doba trvání úvěru je 84 měsíců • Výše měsíční splátky 3 541 Kč včetně poplatku za správu úvěru ve výši 150 Kč • Úroková sazba (p. n.) 8,9 % • Úroková sazba je platná v případě sjednání pojištění schopnosti splácet a aktivně využívaného účtu v UniCredit Bank (popř. podepsané mobilní účtu) • Celková splatná částka 298 269 Kč z toho celková výše úvěru 181 000 Kč. Celková výše úvěru zahrnuje poplatek za poskytnutí úvěru ve výši 1 000 Kč a poplatek za pojištění ve výši 30 408 Kč • UniCredit Bank hradí sankce za předčasné splacení sloučených úvěrů ve výši 4 500 Kč • Roční procentní sazba nákladů (RPSN) je 15,69 %; zahrnuje poplatek za pojištění schopnosti splácet, náklady za vedení účtu a úhradu sankčních poplatků uplatněných původními věřiteli za předčasné splacení sloučených úvěrů (sankční poplatky ve výši 5 % ze zbytkové jistiny úvěrů hradí UniCredit Bank přímo původním věřitelům a nejsou součástí celkových nákladů PRESTO Půjčky). UniCredit Bank si vyhrazuje právo poskytnout spotřebitelský úvěr při splnění podmínek daných bankou.

PRÁZDINY NAŠICH DĚTÍ

Turisticko-vodácký oddíl Tuláci

Turisticko-vodácký oddíl Tuláci ze Řevnic vyrazil na svůj pravidelný letní tábor do dobříšských lesů. Letos jsme postavili na zelené louce wester-nové městečko Fryer City.

V osadě samozřejmě nesměl chybět saloon, místo setkání, odpoledních debat a srazů před výpravami do okolních lesů. Zároveň byla na pultu i část mapy k po-kladu starého Henryho, který jsme se rozhodli najít.

Uspořádali jsme i bluegrassový večer doplněný o tanečky z amerického západu.

Poklidný život městečka ale narušila banda desperátů, která přepadla naši banku, vybilila saloon a uprchla směrem do kopců. Narychlo svolaná porada osadníků rozhodla o jejich stíhání.

Sbalili jsme vše potřebné a vyrazili stíhat desperáty. Cesta vedla přes prerie, kde vládl indiánský kmen, který jsme nesměli ani koutkem oka zahlédnout.

Dál přes bažiny, jsme málem ztratili ty nejlepší z nás, když se bořili do zrádných blat. Naštěstí jsme zachránili nejen je, ale i jejich boty.

Nocovali jsme na cestě vysoko v kopcích, kde mraky byly tak nízké, že jsme se jich mohli dotknout.

Desperáty jsme nakonec po dlouhé cestě dostihli při předávání kontrabandu a spravedlivě potrestali.

Na oslavu našeho úspěchu jsme uspořádali kovbojské hry, které zahájil nejstatečnější z nás výstřelem ze své medvědobijky.

Při soutěžích jsme házeli lasem, stříleli z luky, běželi věhlasný Joe's Run a večer oslavili celý den povedeným potlachem v tee-pee.

Bohužel celých 14 dní uteklo jako voda v Mississippi a už jsme museli končit. Poklad sterého Henryho se nám podřilo najít a tak už zbylo jen celý tábor zbourat a vše uklidit tak, aby po nás zase zůstala jen zelená louka.

Na závěr jsme se společně vyfotili.

Text i foto Zdeněk Valeš.